ΕΤΟΣ Ϛ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 439 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1890

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρου Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν *Χαρ. Ἀντίνου*. — *Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη* : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις *Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου*. — *A. Schneegans* : ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν λήξασαν συνδρομήν των, νὰ φροντίσωσι περὶ ἐγκαίρου πληρωμῆς αὐτῆς.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ κ. κ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ σπεύσωσι πρὸς τακτοποίησιν καὶ ἐξόφλησιν τῶν λογαριασμῶν των ἐξ εἰσπράξεως συνδρομῶν ἢ πωλήσεως φύλλων κτλ. Πολὺ θὰ μᾶς ὑποχρεώσωσι διὰ τοῦτο.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐν τῇ μνηστῇ, ἥτις ἦτο πραγματικῶς εὐειδής, ἀνεγνώρισε μίαν τῶν νεανίδων τῶν παρατηρησασῶν αὐτὸν ὅτε ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου.

Συνελήφθη ὡς εἰς παγίδα.

Τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον μετὰ τὴν παρουσίασιν ἡ νεᾶνις ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν μειδιῶσα καὶ εἶπε παρακλητικῶς :

— Κύριε Πλεμόν, ἂν εἰξεύρετε πόσον βασιζόμεθα ἐφ' ὑμῶν ὁ Παῦλος καὶ ἐγώ!..

Καὶ προσέβλεψε τὸν μνηστῆρά της μὲ βλέμμα ἐμφαντικόν, εἰς ὃ ἀπήντησεν ὁ Κεργὸρν καμμύων ἐπανειλημμένως τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ Πλεμὸν ἐθεώρησε πρέπον νὰ συγκατανεύσῃ.

— Δεσποινίς, ἀπήντησε μετὰ προθυμίας, ἡ ἀπουσία μου δὲν θὰ εἶνε μακρά. δεκαπέντε ἡμέρας τὸ πολὺ θὰ διαρκέσῃ· καὶ ἀφοῦ ὑμεῖς καὶ ὁ φίλος μου Παῦλος ἐπιμένετε τόσον εἰς τὴν παρουσίαν μου, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ παρευρεθῶ εἰς τοὺς γάμους σας.

Ἡ νεᾶνις ἐκρότησε μετὰ χαρᾶς τὰς μικρὰς χειροκτιοφόρους χεῖράς της.

— Εὖγε, εὖγε! εἶπεν. Ἐτελείωσεν, αἴ, Παῦλε; Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι, κύριε Πλεμόν, μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν οἱ ὁδηγοὶ τῆς ἁμαξοστοιχίας διέτρεχον τὴν ἀποβάθραν κραυγάζοντες :

— Κύριοι ἐπιβάται διὰ Μελέν, Φονταινεβλώ, Διζέν, Λιακέν, Λυόνα, καὶ Μασσαλίαν!... εὐηρεστήθητε νὰ εἰσέλθητε εἰς τὰς ἁμάξας!

Ἀντήλλαξαν μετὰ σπουδῆς χειραψίας ἀποχαιρετισμοῦ καὶ ὁ Πλεμὸν εἰσελθὼν κατέλαβε τὴν θέσιν του.

Τότε ὑπὸ τὸ κράτος ἑνὸς τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων, τῶν σφοδρῶν ὅσον καὶ ἀνεξηγήτων, ὑφ' ὧν καταλαμβάνεται ἡ καρδία καὶ τὸ πνεῦμα κατὰ τὰς σοβαρὰς ὥρας τοῦ βίου, ὁ ἀξιωματικὸς ἐπιθεώρησε δι' ἑνὸς βλέμματος τὸν σταθμὸν αὐτόν, ἐξ οὗ ἀνεχώρει ὅπως εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ δύο ἐτῶν, ἀπερχόμενος ἐν ἀπελπισίᾳ, ὅπως ἀποχαιρετίσῃ διὰ παντὸς τὴν εὐτυχίαν.

Ὑπὸ τὸ ἰόχρουν φῶς τῶν ἠλεκτρικῶν λυχνιῶν εἶδεν ἀπαστράπτοντας τοὺς σιδηροῦς κίονας, τοὺς λευκοὺς τοίχους τοῦ σταθμοῦ, τὰ ἐπὶ τῶν θυρῶν τῶν αἰθουσῶν καὶ τῶν διαφόρων γραφείων πινάκια. Εἶδε τὸν Κεργόρν, τὴν μνηστήν του καὶ τὸν πατέρα αὐτῆς, τὸν μὲν παιδικόν του φίλον, τοὺς δὲ φίλους αὐτοῦ μόλις πρὸ πέντε λεπτῶν σείοντας τοὺς πίλους καὶ τὰ χειρόμακτρά των πρὸς ἀποχαιρετισμόν. Ἀπήντησεν εἰς τὰ σημεῖα ταῦτα, ἐνῷ τὸ πνεῦμά του ἐπλανᾶτο ἀλλοῦ προπορευόμενον τῆς ἤδη ταχείας φορᾶς τῆς ἁμαξοστοιχίας. Ἡ μηχανὴ ἐξέφερε δύο ἢ τρεῖς στοναχὰς ἰσχυράς, συνοδευομένας ὑπὸ πυκνοῦ καπνοῦ· συνεχὴς δόνησις ἐκλόνησε τὰ βαγόνια. Ὁ βαρὺς συρμὸς ἐφανη καταβάλλων προσπάθειαν ὅπως ἀποσπασθῇ ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ. Εἶτα διωλίσθησεν ὡς φάσμα ἀναμέσον τοῦ τριγμοῦ τῶν σιδηρῶν τροχιῶν, τῶν τιναγμῶν καὶ τῶν ἀναπάλσεων, τῶν βελονῶν καὶ τῶν περιστρεφομένων πλακῶν ἐξελθὼν ἐκ τῆς ἠλεκτρικῆς λάμψεως καὶ βυθισθεὶς εἰς τὴν ζοφερὰν ὁδόν, καταλείπων μόνον εἰς τὸ βλέμμα τῶν ἀπομενόντων θεατῶν τὰς δύο ἐρυθρὰς κηλίδας τῶν ὀπισθίων φανῶν του.

Ὁ Πλεμὸν κατέπεσεν ἐπὶ τῶν καθισμάτων τοῦ βαγονίου μὲ τὸ βλέμμα ἀορίστως βλέπον καὶ ὑγρόν, καταληφθεὶς ἤδη ὑπὸ τῆς ὀδυνηρᾶς ὀνειροπολήσεως, ἣν ἐμπνέει πᾶσα ἀναχώρησις, πᾶς ἀποχωρισμός.

Βεβαίως αἱ ἁμαξοστοιχίαι τῶν σιδηροδρόμων στεροῦνται τῶν ποιητικῶν ἰδιοτήτων τῶν παλαιῶν ταχυδρομικῶν ἁμαξῶν· ἔχουσιν ὅμως καὶ αὐταὶ τὴν ἰδιαιτέραν των ποίησιν τὴν πλήρη ἡδύτητος καὶ μεθυστικὴν ἐνίοτε ὑπὲρ πᾶσαν ἔκφρασιν.

Ἡ ποίησις αὐτῆς προέρχεται ἐκ τῆς αἰσθήσεως· τὴν παράγει ὁ ἔρρυθμος κρότος τῆς ἁμαξοστοιχίας. Ὁ κρότος αὐτὸς βαθμηδὸν καθίσταται ᾆσμα καθηδύνον τὴν ἀκοήν.

Ὁ ἀξιωματικὸς διετέλει ἐν τοιαύτῃ νευρικῇ καταστάσει ἀλγεινῇ ἅμα καὶ εὐαρέστῳ.

Ἡ ἔξαλλος φορὰ τοῦ παραφέροντος αὐτὸν συρμοῦ ἦτο ὀλιγώτερον φανερὰ ὑπὸ τὰ σκότη ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐρυθρόν τι σημεῖον διέσχιζε τὸν ζόφον τῆς νυκτός. Ἡ πυκνὴ ἐξωτερικὴ σκοτία ἐπεκολλᾶτο ἐπὶ τῶν ὑέλων τοῦ βαγονίου. Ἦτο οἱονεὶ φυγὴ διὰ μέσον τοῦ ἀχανοῦς, καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀπόφασιν ὑπερέβαινον ἕκαστον σταθμὸν ὡσεὶ δι' ἑνὸς ἅλματος.

Τοιουτοτρόπως διέβησαν διὰ πολλῶν πόλεων κατὰ τὸ ταξείδιον ἐκεῖνο τῶν εἰκοσιδύο ὡρῶν.

Ἤδη, ἀφότου ἔφθασαν ἐν Μασσαλίᾳ, ὁ Πλεμὸν συνησθάνθη ὅτι ἡ καρδία του ἔμελλε νὰ ὑποστῇ φοβερὰν κρίσιν. Ἔφθα-

σεν εἰς Κάννας ὅτε ἡ ἡμέρα εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀνατείλει. Ὁ μέγας πυρσὸς τῆς Ἀνατολῆς ἐδείκνυε πρὸς τὸν ταξειδιώτην τὴν θάλασσαν ὅλην κυανῆν καὶ τοὺς βράχους ἐρυθρούς. Κατέλυσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἔνθα οὐδεὶς τὸν ἀνεγνώρισεν. Ἀμέσως ἔδραμεν εἰς τὴν παραλίαν, τὴν παραλίαν ἔνθα τοσάκις εἶχε περιπατήσει μετ' *ἐκείνης* ἐρειδομένης εἰς τὸν βραχίονά του, ἀλλ' ἔνθα ὡσαύτως εἶχε διέλθει ὥρας σκληρᾶς ἀγωνίας.

Ἐκεῖ πέραν, παρὰ τὴν ἀκτήν, ἐντὸς τοῦ πρασίνου πλαισίου τῆς ἁλόης, τῶν φοινίκων, ἀναμεμιγμένων μετὰ ἐλαιῶν, τῶν πιπεριῶν καὶ τῶν εὐκαλύπτων ἠνωρθοῦτο κατάλευκος ἡ ἔπαυλις. Ὁ Πλεμὸν ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ στῆθος ὅπως συγκρατήσῃ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του.

Εἶδεν ὅμως τὰ παράθυρα κεκλεισμένα. Τοῦ ἐφάνη ὅτι ἡ μόνωσις καὶ ἡ ἐγκατάλειψις ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῆς κατοικίας. Ἡ περιέργεια διὰ μιᾶς ὑπεκατέστησε τὰς ἀναμνήσεις καὶ τὴν λύπην. Ἦτο κενὴ ἄρά γε ἡ οἰκία; Ἀπεφάσισε νὰ βεβαιωθῇ ἀμέσως.

Ἔλαβε λοιπὸν τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν ἔπαυλιν, τὴν παλαιὰν ὁδὸν τοῦ παραγνωρισθέντος ἔρωτός του.

Ἀνῆλθεν εἰς τὰ ὑψώματα καὶ εὑρέθη πρὸ τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας τοῦ κήπου.

Γέρων τις κύπτων ἐπὶ τῶν θάμνων ἠσχολεῖτο περὶ τὸν καθαρισμὸν αὐτῶν.

Ἀκούσας τὰ βήματα τοῦ Πλεμὸν ἐστράφη.

Ἀνεγνώρισε τὸν ἀξιωματικόν, καίτοι οὗτος ἔφερε πολιτικὴν ἐνδυμασίαν καὶ μολονότι τὰ χαρακτηριστικά του ἦσαν ἠλλοιωμένα. Ἔκπληξις ἐζωγραφήθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἁπλοϊκοῦ πρεσβύτου.

— Σεῖς εἶσθε, κύριε πλοίαρχε! ἀνέκραξεν.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Πλεμόν, ὅστις ἐπίσης τὸν ἀνεγνώρισεν.

— Ἐπεστρέψατε εἰς τὸν τόπον μας;

— Ὦ ὄχι, εἶμαι διαβατικός.

Φανερὸν ἦτο ὅτι ὁ κηπουρὸς εἶχεν ἑτοίμην εἰς τὸ στόμα μίαν ἐρώτησιν ἣν ἤθελε νὰ τοῦ ἀποτείνῃ.

Πλὴν ὁ Πλεμὸν δὲν εἶχε μεταβῇ ἐκεῖ ὅπως ἀπαντήσῃ εἰς ἐρωτήσεις, ἀλλ' ὅπως ἀποτείνῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τοιαύτας.

— Δὲν εἶνε κανεὶς εἰς τὴν ἔπαυλιν; ἠρώτησεν.

Ὁ κηπουρὸς διέστειλε μετ' ἀπορίας τοὺς ὀφθαλμούς.

— Πῶς;... Ὁ κύριος δὲν τὸ γνωρίζει;..

— Δὲν γνωρίζω τίποτε.

— Ἀλλά, κύριε, ἡ ἔπαυλις ἐπωλήθη, Τὴν ἠγόρασεν εἰς πρίγκηψ ρῶσσος πρὸ ἓξ μηνῶν. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς κυρίας, ὁ Γκιδὰλ δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἔχῃ ἐπὶ πλέον. Τοῦ ἐνθύμιζε πολλὰ πράγματα.

Ὁ Πλεμὸν ἠσθάνθη τὸ στῆθός του πιεζόμενον ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Λοιπὸν ἡ κυρία Διλλιὲρ ἀπέθανεν; ἠρώτησεν.

Καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμεν, ἐνῷ ἔλεγε τὰς λέξεις ταύτας.

— Μάλιστα, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ κηπουρός, ἀκόμη δὲν ἐπέρασεν ἕνα ἔτος ἀφότου ἀπέθανεν. Τὴν ἐφόνευσεν ἡ συμφορὰ αὐτὴν τὴν γυναῖκα.

Ἡ συμφορά; Περὶ ποίας συμφορᾶς ἐλάλει ὁ γέρων; Ἂν εἶχεν ἐπέλθῃ συμφορά τις εἰς τὴν μητέρα δὲν θὰ εἶχεν ἐπέλθει ταυτοχρόνως καὶ εἰς τὴν θυγατέρα; Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ ἐπὶ πλέον ὡς πρὸς τοῦτο. Ἠθέλησεν ὅμως δι' ἄλλων ἐρωτήσεων νὰ πληροφορηθῇ εὐρύτερον.

— Καὶ ἡ κυρία Γκιδὰλ ποῦ ὑπῆγεν;

Ὁ κηπουρὸς ἐφάνη ἀμηχανῶν.

— Τί νὰ σᾶς εἰπῶ!... ὅσον δι' αὐτό, κύριε, δὲν εἰξεύρω τίποτε. Ὅτε ἔγεινεν ὁ γάμος τῆς δεσποινίδος Λευκῆς ὅλοι ἐπῆγαν εἰς Νίκαιαν. Καθὼς εἰξεύρετε, ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι εἰς ὅ,τι κάμνουν τ' ἀφεντικά. Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ μόνον διὰ τὸν κῆπον. Ἠμπορεῖ ὅμως νὰ κατοικοῦν ἀκόμη εἰς Νίκαιαν, τώρα τὸν χειμῶνα τοὐλάχιστον.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, εἶπεν ὁ Πλεμὸν δίδων νόμισμά τι πρὸς τὸν κηπουρόν.

Κατῆλθε πάλιν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπου ἀνέμεινε τὴν πρώτην ἀμαξοστοιχίαν. Μετὰ μίαν ὥραν ἦτο ἐκεῖ.

Ἐγίνωσκε νῦν ὅτι ἡ λύπη εἶχεν ἐνσκήψει ἐπὶ τῆς ἐπιλήσμονος μνηστῆς. Εἴξευρε καλῶς ὅτι ἐλάτρευε τὴν μητέρα της. Ἄρα δὲν ὑπῆρξε δυστυχὴς αὐτὸς μόνος. Ἀλλ' ὁ γέρων εἶπεν ὅτι «ἡ συμφορὰ ἐφόνευσε τὴν κυρίαν Διλλιέρ». Περὶ ποίας συμφορᾶς ἐπρόκειτο; Ἡ Λευκὴ ἄρά γε εἶχεν ὑποστῇ διπλῆν δοκιμασίαν;

Ἐβάδιζε μὲ τὴν κεφαλὴν κεκυφυῖαν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Νικαίας. Ποῦ νὰ πληροφορηθῇ; Ποίαν θύραν νὰ κρούσῃ ὅπως λάβῃ τὰς ἐπιθυμητὰς πληροφορίας; Δὲν ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ αὐτὰς ἀπὸ τὰς παιδικὰς φίλας τῆς νεάνιδος, εἰς ὧν τὴν οἰκίαν εἶχε διέλθει αὐτὴ τὰς πρώτας μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν ἡμέρας. Τέλος πάντων ἐπορεύθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, μὴ θέλων νὰ παρατείνῃ ὑπερμέτρως τὴν σκληρὰν περιπλάνησιν. Ὁ ξενοδόχος ἐφρόντισε νὰ τὸν πληροφορήσῃ.

Ἡ κυρία Γκιδὰλ καὶ ἡ μήτηρ της εἶχον κατοικήσει πράγματι εἰς Νίκαιαν. Ἀλλ' ἡ γηραιὰ κυρία ἠσθένησε καὶ μετηνέχθη εἰς Κάννας, ὅπου ἀπεβίωσε πρὸ ἐννέα μηνῶν. Ἔκτοτε δὲν ἐπανεῖδε τὴν θυγατέρα της.

Ὁ Πλεμὸν δὲν ἠθέλησε νὰ μάθῃ ἐπὶ πλέον.

Τότε, ὡς νὰ μὴ ἠδύνατο ἡ κατάκοπος καρδία του νὰ αἰσθανθῇ μακροτέραν δοκιμασίαν, ἐπῆλθεν ἐν αὐτῷ ἀόριστός τις λήθαργος. Ὁ νέος ἐξεπλήττετο διὰ τὴν γαλήνην του. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι αἱ περὶ τὸ πάσχειν δυνάμεις αὐτοῦ εἶχον παύσει τὴν λειτουργίαν των, ὅτι δὲν εἶχε πλέον παθητικὴν αἴσθησιν. Αἱ μεγάλαι ἠθικαὶ καὶ σωματικαὶ ὀδύναι ἔχουσιν ἐνίοτε τοιαῦτα παράδοξα ἀποτελέσματα, τοιαύτας ἀπροσδοκήτους ὑφέσεις. Ἡ ψυχὴ μετὰ τὴν κρίσιν καταπίπτει.

Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ἐφοβήθη τὴν εὐτυχίαν ταύτην.

Ἔμελλε λοιπὸν νὰ ἰαθῇ; ἔμελλε νὰ λησμονήσῃ;

Νὰ λησμονήσῃ; Καὶ ἡ λέξις καὶ ἡ ἰδέα τοῦ ἐνέπνευσαν ἀποστροφήν. Νὰ λησμονήσῃ! Μήπως ἦτο δυνατόν; Ἡ ὀδύνη του, ὅσον σκληρὰ καὶ ἂν ἦτο, ἦτο αὐτῷ προσφιλής. Εἰς μερικὰς ἀλγηδόνας ἐνυπάρχει ἐνίοτε ἑτέρα ἡδυπάθεια, διὰ τοῦτο δὲ τὰς ἐπιζητεῖ ὁ πάσχων ἅμα ὡς παρέλθωσιν.

Ἐξεπλήττετο ἐν πρώτοις πῶς εὗρε τόσην δύναμιν, ὥστε νὰ ἐπανίδῃ τοὺς τόπους τοὺς χρηματίσαντας μάρτυρας τῆς ἀγαλλιάσεως καὶ τοῦ μαρτυρίου του. Πῶς ἠδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ τὴν θέαν τῶν λαμπρῶν ἐκείνων λόφων καὶ τῆς κυανῆς θαλάσσης; Πῶς δὲν ἀπέθανεν ἐγγὺς τῆς ἐν Κάνναις ἐπαύλεως ἐκείνης, ἔνθα εἶχε τολμήσει νὰ μεταβῇ; Καὶ ἐνῷ διελογίζετο ταῦτα, εἶχε διανύσει τὸν μακρὸν περίπατον τὸν λεγόμενον τῶν Ἄγγλων. Τὰ πάντα εὑρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν των ἀναλλοίωτα. Οἱ φοίνικες διετήρουν τοὺς κιτρινωποὺς κλάδους των· ἡ ἀκτὴ διετήρει τοὺς χάλικας στρογγύλους καταστάντας ὑπὸ τῶν κυμάτων, καὶ τὸ κῦμα πάλιν διετήρει τὸν αἰώνιον αὐτοῦ φλοῖσβον, ὡς πρόσκλησιν πρὸς τὴν γῆν. Ἦτο μόνος, καὶ εἶχεν ἐπιζήσει εἰς τὰς τρικυμίας τῆς καρδίας καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ. Εἶχε γηράσει· ἀλλ' ἦτο μικρὸν τοῦτο. Εἶχε φεῦ! μεταβληθῇ.

Εἶχε μεταβληθῇ, ναί. Ἐφοβεῖτο νὰ ἐξετάσῃ ἑαυτόν. Δὲν ἤθελε ν' ἀνεύρῃ εἰς συντρίμματα τὰ οἰκοδομήματα τῆς γοητείας του· δὲν ἤθελε νὰ ἴδῃ μεμαραμμένα τὰ ταλαίπωρα ἄνθη τῆς λύπης του. Καὶ ὅμως ἀκουσίως αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐπουλωθείσης πληγῆς του νέα ζωὴ ἐνεφυσᾶτο. Συνῃσθάνετο ὅτι ἀνεγεννᾶτο, εἶχεν ἀμυδρὰν συνείδησιν ἐπικειμένης ἀναστάσεως. Δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ ἄλλοτε αὐτὸς ὁ ἴδιος ὡς πρὸς τὴν αἰωνιότητα τῶν ἐπιγείων ἐρώτων; Ἡ λατρεία αὐτοῦ πρὸς τὸ παρελθὸν δὲν ἦτο λατρεία πρὸς τὸ ἀδύνατον;

Καὶ ἐνῷ ἐβάδιζεν ὁ Πλεμὸν διήρχετο ἔμπροσθεν πολλῶν ὁμίλων. Γυναικεῖοι γέλωτες ἀντήχουν παρὰ τὰς ἀκοάς του. Ἐνίοτε προσελκυόμενος ἀνύψου τοὺς ὀφθαλμούς, συνήντα δὲ τότε βλέμματα περίεργα, ἅτινα δὲν τοῦ ἐφαίνοντο ποσῶς ἐχθρικά. Διέκρινε κατὰ τὴν διάβασίν του δροσερὰ πρόσωπα, χαριεστάτας μορφάς. Ὅπως ἐν Παρισίοις κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου ἔξοδον, ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε φάσματα εὐδαιμονίας παρερχόμενα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Διατί νὰ ἐγκλεισθῇ οὕτως ἐν τῇ ἀφασίᾳ; Διατί ν' ἀποκρούῃ τὰς διασκεδάσεις τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ἃς συνήντα καθ' ὁδὸν κατὰ τὰς ὥρας καὶ αὐτῆς τῆς βαθυτάτης ρέμβης του;

Εἶχεν ἐπέλθει ἤδη ἡ ἑσπέρα. Μὴ θέλων νὰ παρατείνῃ ἐπὶ πλέον τὴν ἐν Νικαίᾳ διαμονήν του, ἐπέστρεψε διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Παρισίους.

Τὸ ταξείδιον ὑπῆρξεν ἧττον τεταραγμένον, ἧττον ποιητικὸν τοῦ πρώτου. Ἐπειδὴ ἦτο κατάκοπος, ὁ ὕπνος τὸν ἐκυ-

ρίευσεν. Ἀπεκοιμήθη εἰς Μασσαλίαν καὶ δὲν ἀφυπνίσθη εἰμὴ ὀλίγα λεπτὰ πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Παρισίων.

Ὅτε ἀπεβιβάσθη ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας, ἐνόμισεν ὅτι ἐξήρχετο ἐξ ἐνυπνίου, ὅτι ἄφινεν ὄπισθέν του ὁλόκληρον ὕπαρξιν ὁριστικῶς λήξασαν ἤδη.

Ἐπορεύθη ἀμέσως εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀφῆκε τὸ ἐπισκεπτήριόν του εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του Κεργόρν.

Τὸν εἰδοποιεῖ τοιουτοτρόπως περὶ τῆς ἐπιστροφῆς του.

Ἡ χαρὰ τοῦ ἀγαθοῦ νέου ἐπὶ τῇ εἰδήσει ταύτῃ ἦτο ὑπέρμετρος.

Ὁ Πλεμὸν δὲν τὸν εἶχε λησμονήσει. Ὁ Πλεμὸν ἐπανήρχετο εἰς Παρισίους ὅπως παρευρεθῇ ὡς μάρτυς εἰς τὸ γαμήλιον συμβόλαιον. Δακρύων προσῆλθε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συναδέλφου του.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Λοιπὸν ἐγὼ σᾶς ἐπαναλαμβάνω περὶ τοῦ ζητήματος τῶν ἀνδρῶν, διέκοψεν ἐκ νέου ὁ Κόροβοφ.

— Δηλαδή, τί ἐννοεῖτε μὲ τὸ «ζήτημα τῶν ἀνδρῶν»;

— Ἔστω αὐτὸ τὸ ὁποῖον προτείνετε εἰς ἐμέ, οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον πταίσαντα ἐνώπιον τῆς συζύγου μου, ν' ἀναλάβω δηλαδὴ εἰς βάρος μου ἀνύπαρκτον ὑπαιτιότητα, καὶ ἕνεκα τούτου νὰ στερηθῶ καθ' ὅλον τὸν βίον μου ἑνὸς ἐκ τῶν οὐσιωδεστέρων πολιτικῶν καὶ ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων μου. Ὁμιλεῖτε περὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ γυναικείου αἰσθήματος, ἐξηκολούθησεν ὁ Κόροβοφ· ἔχει καλῶς· ἀλλὰ δὲν ὑπολογίζετε, ὅτι δύναμαι ἔτι εἰς τὸν βίον μου νὰ εὕρω γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ν' ἀγαπήσω καὶ νὰ σέβωμαι τόσον, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος νὰ τὴν σέβεται μαζύ μου. Πρὸς τοῦτο εἰς ὑπάρχει δρόμος πρὸς τὸ παρόν, ὁ δρόμος τοῦ νομίμου γάμου.

— Διὰ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον, φρονῶ, ὅτι ἀσυγκρίτῳ λόγῳ πλειότερα πλεονεκτήματα ὑπόσχεται ὁ πολιτικὸς γάμος, μετὰ μειδιάματος εἶπεν ὁ φὸν Σνίτσλη, μὴ παρατηρῶν ὅτι τὸ μειδίαμα τοῦτο, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐτάραττεν ἐνδομύχως καὶ ἐσύγχιζε τὸν Κόροβοφ.

— Ἐγὼ δὲν σᾶς ὁμιλῶ περὶ τῶν πλεονεκτημάτων τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ γάμου, ἀπήντησεν ὁ τελευταῖος· σᾶς γνωστοποιῶ μόνον τοῦτο, ὅτι χάριν τῶν διεφθαρμένων ὀρέξεων τῆς συζύγου μου, οὐδόλως θεωρῶ ἐμαυτὸν πταίσαντα ἐνώπιον αὐτῆς, δὲν ἐπιθυμῶ δὲ νὰ στερηθῶ ἑνὸς ἐκ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων μου καὶ νὰ διαδραματίσω ἐνεργὸν πρόσωπον εἰς τὴν βδελυρὰν καὶ σκανδαλώδη ταύτην κωμῳδίαν, ἥτις, χάριν τῶν διατυπώσεων, συνήθως, παρίσταται εἰς παρομοίας περιπτώσεις.

— Ἀλλά... ὁπωσδήποτε... ἀπήντησε μετά τινος δυσκολίας ὁ φὸν Σνίτσλη· βλέπετε, ἡ σύζυγός σας, οὕτως ἢ ἄλλως, ἐν τέλει θὰ κατορθώσῃ νὰ λάβῃ ὁπωσδήποτε διαζύγιον.

— Πῶς;! ὀργίλως ὕψωσε τὴν φωνὴν ὁ Βαλεριανὸς Κόροβοφ· ἐπεθύμουν νὰ μάθω διὰ τίνος μέσου θὰ τὸ κατορθώσῃ;

— Pardon.... Διὰ μίαν στιγμήν! εὐγενῶς ὑπέλαβεν ὁ προβλεπτικὸς φὸν Σνίτσλη, καὶ διὰ μικρῶν βημάτων ἐξῆλθε σπεύδων εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἔνθα, ὄπισθεν γραφείου, εἰργάζετο ὁ κ. Ἀντιζίστροφ.

— Μὰ τί διάβολο, αὐτὸς εἶνε ἕνας λυσσασμένος μωρός, μὲ τὸν ὁποῖον εἶν' ἀδύνατον νὰ συνεννοηθῇ κανείς! μετὰ ψιθύρου ἀπετάθη πρὸς τὸν βοηθόν του· ἀφίνων διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον τὴν θύραν μισοκλειστήν, καὶ σεῖς, ἀγαπητέ μου, ἔχετε τὸν νοῦν σας, ἂν συμβῇ τίποτε νὰ τρέξετε... Μὰ τὸν θεόν, αὐτὸς εἶνε 'σὰν λυσσασμένος!

Καὶ ἐπέστρεψε πρὸς τὸν Κόροβοφ.

— Λέγετε περὶ τῶν μέσων, ἤρξατο ὁ βαρών· ὀλίγα μήπως ὑπάρχουν! Τί λέγετε!... ὄρεξιν νὰ ἔχητε καὶ τὰ μέσα εὑρίσκονται.

— Παραδείγματος χάριν; μετ' ἀποφάσεως προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ ὄμματά του ὁ Κόροβοφ.

— Παραδείγματος χάριν... Ἐγὼ δὲν ὁμιλῶ κυρίως περὶ ὑμῶν... ἀλλὰ ὑποθέσατε ἄνθρωπον τῆς θέσεώς σας, νέον ὡς σεῖς, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἐγκατέλειπον ἀκόμη τὰ πάθη... Πολὺ φυσικὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον εὐκόλως δύνανται νὰ ὑπάρξωσιν αἱ συνηθέστεραι ἐκ τύχης σχέσεις, αἵτινες, τὸ μόνον εὔκολον, δύνανται νὰ κατασκοπευθῶσι καὶ ἀποκαλυφθῶσιν ὑπὸ πράκτορος τῆς ἀντιπάλου σας, καὶ ἑπομένως τὸ αὐτὸ σκανδαλῶδες ἀποτέλεσμα νὰ προκύψῃ, ὅπως καὶ εἰς τὴν «κωμῳδίαν» ὡς τὴν ὀνομάζετε, ἐν τούτοις ὅμως τὸν ἄνθρωπον θὰ τὸν διαζεύξουν, ἀλλ' ἤδη ἄνευ τῶν ὠφελειῶν ἃς δύναται νὰ παρουσιάσῃ ἡ αὐτοπροαίρετος συναίνεσις.

— Ἀλλά... ξεύρετε τί θὰ σᾶς ἀπαντήσω εἰς τοῦτο, κύριε δικηγόρε; Καὶ ὁ Κόροβοφ ἠγέρθη. Ἐνόσῳ σεῖς μετὰ τῆς συζύγου μου θὰ μὲ κατασκοπεύετε, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴ λησμονῆτε, ὅτι ἐγὼ καὶ τώρα δύναμαι ἤδη καθ' ἑκάστην νὰ τὴν ἀποκαλύπτω· ἀλλὰ μέχρι τοῦδε ἀκόμη, δόξᾳ τῷ θεῷ, δὲν ἔσχον τὴν ἀναίδειαν νὰ καταφύγω εἰς παρόμοια μέτρα.

— Ἄχ, κύριε Κόροβοφ! ἐννοῶ, πιστεύσατέ μου, πολύ, πολὺ καλὰ ἐννοῶ τὴν εὐγένειαν, ἥτις σᾶς συγκρατεῖ ἐκ τοιούτου διαβήματος, ἀλλά... ἂς ὁμιλήσωμεν μὲ πλειοτέραν ψυχραιμίαν!... Ἂς ἡσυχάσωμεν! Ἀλλὰ καὶ τί ἔχομεν ἀληθῶς ἀναμεταξύ μας!... Καὶ σᾶς βεβαιῶ, προσκαλῶν ὑμᾶς ἐδῶ, πρῶτον πάντων ἐσκέφθην καὶ ἐφρόντισα διὰ τὸ ἰδικόν σας συμφέρον. Λοιπὸν κρίνατε· σήμερον εἶσθε νυμφευμένος· ἀλλὰ δὲν συζῆτε μετὰ τῆς συζύγου σας, ἑπομένως ὁ γάμος οὗτος εἶνε ὑποθετικός. Ἐγὼ δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ συναντήσητε ἀκόμη εἰς τὸν βίον σας γυναῖκα, ἀξίαν παντὸς σεβασμοῦ, ἀξίαν πάσης ἀγάπης, ὅτι καὶ αὐτὴ δύναται ὡσαύτως νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ, ἀλλά... εἶσθε νυμφευμένος. Ergo, μ' ὅλον τὸν ἔρωτά σας, μ' ὅλον τὸν πόθον σας, πάντοτε θὰ στερῆσθε τοῦ δικαιώματος νὰ ἀποκαλῆτε τὴν γυναῖκα ταύτην νόμιμον σύζυγόν σας, διότι διατελεῖτε νομίμως μέν, ἀλλὰ ὑποθετικῶς νυμφευμένος. Εἰς τί λοιπὸν σᾶς ἀπομένει νὰ ὑπολογίζητε; εἰς μόνον τὸν θάνατον τῆς πραγματικῆς συζύγου σας; ἀλλά... μία παροιμία λέγει, ὅτι «εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον μόνος ὁ θεὸς εἶνε ἐλεύθερος». Τίς οἶδε ποῖος ἐξ ὑμῶν θ' ἀποθάνῃ ἐνωρίτερον, ἡ σύζυγός σας ὅμως, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, δύναται ἀκόμη νὰ ἐλπίζῃ εἰς λίαν διαρκῆ ὕπαρξιν. Ὥστε, αὐστηρῶς ἐξεταζόμενον τὸ πρᾶγμα, οὐδὲν ἀπολύτως συμπέρασμα ἔχετε πρὸς καλλίτερον μέλλον. Ἐν τούτοις, ἄνθρωπος πρακτικός, εἰς τὴν θέσιν σας, θὰ προσεπάθη νὰ καρπωθῇ ἐνδεχομένας ὠφελείας ἐκ τῆς θέσεώς του.

— Καὶ ποῖαι εἶνε αἱ «ὠφέλειαι» αὗται; τονίζων τὴν τελευταίαν λέξιν, ἠρώτησεν ὁ Κόροβοφ μετ' ἀπροκαλύπτου ἀποστροφῆς.

— Πρῶτον, ἡ ἀρχή, ἤρξατο ἀπαριθμῶν ὁ ἔξοχος δικηγόρος· δίδων πλήρη ἐλευθερίαν εἰς τὴν σύζυγόν σας, θὰ ἐδείκνυετε εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅτι βαθέως σέβεσθε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ αἰσθήματος τῶν γυναικῶν· θὰ ἀπεδεικνύετε ὅτι εἶσθε ἄνθρωπος μὲ ἀρχάς, ὅστις εἰς τὰς ἡμέρας μας συμμερίζετε τὰς ἰδέας ὅλων τῶν ἐξεχόντων καὶ ἐλευθεροφρόνων ἀνδρῶν, ἡ δὲ πρὸς τὰς ἀρχὰς ἀφοσίωσις, δὲν εἶνε μηδαμινὸν πρᾶγμα δι' ἄνθρωπον, ὡς σεῖς, ἀνήκοντα εἰς μεμορφωμένον κύκλον λογίων, ἔνθα ἀπαγορεύεται πᾶσα ἀνηθικότης, ἔνθα ἅπαντα τὰ μέλη κατασκοπεύουσιν ἄλληλα, εἰς ὅλας τὰς σκέψεις, τὰς πράξεις καὶ τὰς σχέσεις. Τοῦτο εἶνε τὸ πρῶτον καὶ σᾶς συμβουλεύω νὰ τὸ σκεφθῆτε σοβαρῶς!

— Κατόπιν; ἐμειδίασεν ὁ Κόροβοφ.

— Κατόπιν; νομίζω ὅτι δὲν θὰ σᾶς εἶνε τόσον εὐχάριστον νὰ βλέπετε καὶ νὰ ἀνομολογῆτε ὅτι γυνή, φέρουσα τὸ ὄνομά σας, ζῇ ἐλευθέρως μετ' ἄλλου, ἐπωφελεῖται τὰ πολυτελῆ μέσα του καὶ τὰ λοιπά... Τί νὰ σᾶς εἰπῶ, ἐξ ὅλων τούτων, σκιά τις πίπτει καὶ ἐπάνω σας, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ εἶνε εὐχάριστος καὶ δι' ἐκεῖνον τὸν μεμορφωμένον κύκλον τῶν λογίων εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκετε.

— Σύμφωνος· ἀλλὰ λησμονεῖτε δύο

πράγματα, ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Κόροβοφ. Καθ' ὃν καιρὸν ἡ σύζυγός μου καρποῦται τὰ πολυτελῆ μέσα, ἐγὼ περιπατῶ σχεδὸν ἀνυπόδητος καὶ ἐν μέσῳ τοῦ χειμῶνος φορῶ ἐλαφρὸν θερινὸν ἐπανωφόριον. Πρῶτον. Καὶ δεύτερον, ὅτι καὶ ἐν περιπτώσει διαζυγίου, αὕτη πάντοτε θὰ διατηρήσῃ τὸ ὄνομά μου.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα! Καὶ μήπως ὀλίγοι Κόροβοφ ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον;!... Μήπως εἶσθε μόνος; Καὶ ἔπειτα τί ἀριστοκράται εἴμεθα ἡμεῖς διὰ νὰ φροντίζωμεν τόσον περὶ τῆς ἀγνότητος τοῦ ὀνόματός μας σχετικῶς πρὸς τοῦτο; Δόξα σοι ὁ Θεὸς δὲν εἴμεθα δὰ καὶ λόρδοι, ἀλλ' ἁπλούστατα ἔντιμοι ἐργάται! Ἂς φροντίσωμεν καλλίτερον περὶ τῆς ἄκρας ἀγνότητος τοῦ ὀνόματός μας, ἀναφορικῶς πρὸς τὰς ἐντίμους ἀρχάς, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἀγωνιζόμεθα καὶ ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐν τῇ φιλολογίᾳ!... Ἔπειτα δά, ἡ σύζυγός σας, σᾶς λέγω, σκοπεύει νὰ ὑπανδρευθῇ, ὥστε δὲν θὰ φέρῃ μάλιστα τὸ ὄνομά σας.

— Τοῦτο εἶνε, πᾶν ὅ,τι ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε; ἠρώτησεν ὁ Κόροβοφ ἑτοιμαζόμενος ν' ἀναχωρήσῃ.

— Μ...μάλιστα... δηλαδὴ σχεδὸν ὅλα σχεδὸν τὰ εἶπον, ἀπεκρίθη ὁ ἔξοχος δικηγόρος τρίβων τὰς χεῖρας.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐπιτρέψατε νὰ σᾶς γνωστοποιήσω, ὅτι ἐπιμένω εἰς τὴν ἀρχικὴν ἀπόφασίν μου· δὲν εἶμαι ἐναντίος τοῦ διαζυγίου, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀναλάβω εἰς βάρος μου ἀνύπαρκτον ὑπαιτιότητα. Προσκυνῶ.

— Ἀλλά.. σταθῆτε, παρακαλῶ... τὰ συμπεράσματα καὶ αἱ προτάσεις μου δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη, εὐγενῶς ἐσταμάτησεν αὐτὸν ὁ βαρών, σκεφθεὶς καθ' ἑαυτόν, «σὲ πῆρ' ὁ διάβολος! φαίνεται ὅτι πράγματι θὰ διαμοιρασθῶ μαζύ σου τὴν μερίδα τοῦ λέοντος!»

— Σᾶς προειδοποιῶ, ὅτι τὰ περαιτέρω συμπεράσματά σας θὰ ἦνε ἐντελῶς μάταια, ἐστράφη πρὸς αὐτὸν ὁ Κόροβοφ.

— Τίς ἠξεύρει! ἀμφιρρέπων ἐγέλασεν ὁ φὸν Σνίτσλη. Ἀκούσατε, ἡ σύζυγός σας ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ τὴν ἐλευθερίαν της, κατὰ τὸ ὑπ' ἐμοῦ διαγραφὲν περιθώριον, οὐχὶ δωρεάν, ἀλλὰ δι' ὁρισμένης ὑλικῆς ἀμοιβῆς, ἣν ἔχω τὴν πληρεξουσιότητα νὰ σᾶς προτείνω. Εἰπέτε εἰλικρινῶς, πόσα θέλετε;

— Τί πρᾶγμα; ἐν ἐκρήξει συνωφρυώθη ὁ Κόροβοφ.

— Ἐννοεῖται, χρήματα! ἐγέλασεν ὁ βαρών.

— Χρήματα;... Καὶ τοῦτο μοὶ τὸ λέγετε σεῖς, «δικηγόρος μὲ ἔντιμον ὄνομα», ἄνθρωπος ἀνήκων εἰς «μεμορφωμένον φιλολογικὸν κύκλον», «ἄνθρωπος μὲ ἀρχάς», μοὶ προτείνετε ἐξαγοράν, πρὸς πώλησιν τῆς συζύγου μου... Γνωρίζετε, κύριε, ὅτι εἶσθε ἄξιος γενναίου ἐμπτυσμοῦ εἰς τὸ ἔντιμον «μοῦτρόν σας», καὶ σᾶς βεβαιῶ μόλις καὶ μετὰ κόπου συγκρατοῦμαι ἐκ τῆς ἀνταξίας ὑμῶν πληρωμῆς ταύτης!

Ὁ Βαλεριανὸς Κόροβοφ ἔπτυσεν εἰς τὸ δάπεδον καὶ μὲ ἰσχυρῶς συνεσφιγμένους γρόνθους, πνιγόμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς, ἐξῆλθε τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ ἐνεοῦ καὶ ἐμβροντήτου ἐξόχου δικηγόρου.

— Ἄ, δὸν Κιχῶτα Μαγχήσιε! μετ' εἰρωνικῆς περιφρονήσεως, ἀλλ' ἠρέμα ἐκ δειλίας, ἐψέλλισε κατόπιν αὐτοῦ ὁ φὸν Σνίτσλη.

Η'

«Ὁ τίμιος ἐργάτης».

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης, κατόπιν τῆς συνεντεύξεως τοῦ φὸν Σνίτσλη μετὰ τοῦ Κόροβοφ, ἀνήγγειλον τῷ Βελτίστσεφ, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν ἴδῃ ὁ κύριος Ἀντιζίστροφ, ἐρχόμενος δι' ὑπόθεσίν τινα ἐκ μέρους τοῦ βαρόνος φὸν Σνίτσλη. Ἦρκει τοῦτο, βεβαίως, ὅπως ὁ Βελτίστσεφ δεχθῇ ἀμελητεὶ τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ δικηγόρου.

Ὁ κύριος Ἀντιζίστροφ, αὐτοσυστηθεὶς κατὰ τὴν συνήθειάν του, ὡς ἰδιαίτερος βοηθός, ἔδωκεν εἰς τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτζ γράμμα παρὰ τοῦ Σνίτσλη, ὅπερ οὗτος δὲν ἐβράδυνε νὰ διατρέξῃ μετὰ προφανοῦς προσοχῆς.

Ὁ δικηγόρος ἀνήγγελλεν ὅτι μ' ὅλας τὰς προσπαθείας του, ἀπήντησεν ἐκ μέρους τοῦ Κόροβοφ τοσαύτην ὄνειον ἐπιμονήν, ὥστε εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παραιτηθῇ τῆς διεξαγωγῆς τῆς ὑποθέσεως.

Κατὰ τὸ διάστημα, καθ' ὃ ὁ Βελτίστσεφ ἀνεγίνωσκεν, ὁ κύριος Ἀντιζίστροφ ἐπεσκόπει μετὰ προσοχῆς τὰς ἀλλοιώσεις τῶν χροιῶν τῆς μορφῆς του, ἀλλά, ἐναντίον τῆς προσδοκίας του, εὗρεν ὅτι τὸ περιεχόμενον τῆς σημειώσεως ταύτης δὲν ἐνεποίησεν ἰδιαιτέραν τινὰ ἐνοχλητικήν, ἀπελπιστικὴν ἢ θλιβερὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Βελτίστσεφ. Ἡ μορφὴ τοῦ Πλάτωνος διετήρει πλήρη γαλήνην καὶ μάλιστα ἐξέφραζέ τι παρεμφερὲς πρὸς ἐνδόμυχόν τινα ὑποκρυπτομένην εὐχαρίστησιν.

— Χθὲς εἶχεν ἔλθει εἰς τὸν βαρόνον ὁ κύριος Κόροβοφ, ἐπρόφερεν ὁ Ἀντιζίστροφ ὅταν ὁ Πλάτων ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν ἐπιστολὴν τοῦ δικηγόρου.

— Ναί· ὁ βαρόνος μοὶ γράφει περὶ τούτου, ῥαθύμως ἀπήντησεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Αὐτὸς ὁ κύριος μὲ κανένα τρόπον δὲν πείθεται, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀπεσταλμένος.

— Ναί· καὶ αὐτὸ μοὶ τὸ γράφει ὁ βαρόνος.

— Κ' ἐγὼ 'ξεύρετε, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἤμην μάρτυς τῶν διαπραγματεύσεών των... εἰργαζόμην εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Ὁ κύριος Κόροβοφ μάλιστα ἐξύβρισεν ἐλεεινὰ τὸν βαρόνον.

— Ὄχι δά;!

— Μάλιστα, τὸν ἐξύβρισε... κ' ἐγὼ ἤκουσα ὅλην τὴν συνομιλίαν...

— Καὶ λοιπόν; ξηρῶς καὶ μετά τινος δισταγμοῦ ἠρώτησεν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτζ.

— Τίποτε, κατ' οὐσίαν... ἐγὼ βεβαίως εἶμαι ξένος ἄνθρωπος, ἀλλά... ἂν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἤθελον νὰ προστρέξουν εἰς τὴν βοήθειάν μου, θὰ ἠδυνάμην καλλίτερον παντὸς βαρόνου νὰ φέρω εἰς πέρας ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Δηλαδή, τί θέλετε νὰ εἰπῆτε μὲ τοῦτο;

— Τίποτε περισσότερον, παρ' ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ ὁ ἔνορκος δικηγόρος δύναται νὰ τὸ τελειώσῃ ὁ βοηθὸς τοῦ δικηγόρου.

— Ποῖος βοηθός;

— Ὁ βοηθός; ἰδοὺ ὁ Ἀρίσταρχος Κονόνοφ Ἀντιζίστροφ, δηλαδὴ ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Καὶ τί εἰμπορεῖτε νὰ κάμετε σεῖς; μετ' ἀδιαφορίας ἠρώτησεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἐγώ;... χμ... τὸ πᾶν!

— Δηλαδή, τί εἶνε αὐτὸ τὸ πᾶν;

— Ὅ,τι θὰ εἰπῇ τὸ πᾶν!... Ἐγώ, εἶμαι βεβαίως, «μικρὸς ἄνθρωπος», ἀλλ' οἱ μικροὶ ἐκ τοῦ λαοῦ ἄνθρωποι ἐνίοτε κατέχουν ἰσχὺν καισάρων... Οἱ μικροὶ ἄνθρωποι ἔχουν τοσαύτας δυνάμεις, τὰς ὁποίας οὐχὶ πάντοτε χρησιμοποιοῦσιν οἱ ἰσχυροὶ τοῦ κόσμου τούτου... Ἰδού, καὶ σεῖς εἶσθε ἐκ τῶν ἰσχυρῶν, ἐν τούτοις εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἄνευ τοῦ «μικροῦ ἀνθρώπου» τίποτε δὲν θὰ κατορθώσητε.

— Καὶ τίς σᾶς εἶπεν ὅτι ἐγὼ προσπαθῶ νὰ κατορθώσω τι;

— Ἐ, χέ!... Τί, μήπως σκέπτεσθε νὰ παίξετε τὴν τυφλομυῖα; τότε βέβαια περιττὴ κάθε ὁμιλία μεταξύ μας!... Ἐξεύρω διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπισκέφθητε τὸν φὸν Σνίτσλη, καὶ ἂν ὡμίλησα μαζύ σας, τοῦτο ἔγεινε, διότι ἤλπιζον, ὡς «καθὼς πρέπει ἄνθρωπος», νὰ σᾶς προσφέρω πραγματικὴν ἐκδούλευσιν, ἀφοῦ ὅμως θέλετε νὰ παίξετε μαζύ μου τὴν πολιτικὴν τοῦ Βέϊστ εἰμπορῶ νὰ ἀποσυρθῶ.

Τὸ ὕφος καὶ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ παραδόξου τούτου κυρίου, ἐφάνησαν εἰς τὸν Βελτίστσεφ ἀρκούντως πρωτότυπα καὶ διασκεδαστικά, ἀλλ' ἐν τούτοις ὁ Ἀντιζίστροφ κατώρθωσε διὰ τῶν λόγων του νὰ κινήσῃ πως τὸ ἐνδιαφέρον του.

Παρατηρῶν τὸν Ἀντιζίστροφ ὁ Πλάτων διηπόρει ἂν εἶνε οὗτος μηδενιστής τις, ἀπόβλητός τις τῆς σχολῆς τῶν ὑπαξιωματικῶν, ἢ τὸ πιθανώτερον ἄεργός τις.

— Εὐχαρίστως θὰ ἐπωφελούμην τὰς ἐκδουλεύσεις σας· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ ποίου εἴδους ἐκδουλεύσεις θὰ εἶνε.

— Αἱ ἐκδουλεύσεις; Πρῶτον πάντων νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ τὴν πολιτικὴν τοῦ Βέϊστ καὶ τότε θὰ φέρωμεν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ καθαρόν, ἔτσι 'ξεύρετε, ἀ λὰ Βίσμαρκ!

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν σᾶς πολιτεύομαι· ἁπλῶς μόνον δὲν σᾶς καταλαμβάνω, ἐμειδίασεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Δὲν μὲ καταλαμβάνετε!... Γράφετε ἄρθρα εἰς ἐφημερίδας κ' ἔξαφνα δὲν μὲ καταλαμβάνετε!... Χ! ἔχ... ἔ!... Ἀκούσατε· ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διαζυγίου;

Ὁ Βελτίστσεφ ἐμόρφασε μετὰ δυσαρεσκείας.

— Λοιπόν, βέβαια ἐνδιαφέρεσθε, ἐπεκύρωσεν ὁ Ἀντιζίστροφ, ἄλλως τε, τί διάβολο ἠθέλατε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν Σνίτσλη, καὶ αὐτὸς νὰ σᾶς γραψῃ ὅ,τι σᾶς ἔγραψε; ... Ὁ Σνίτσλης σᾶς λέγω, ὅτι, μετὰ τὸ χθεσινὸν συμβάν, διάβολο δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ κατορθώσῃ, ἂν ἐξακολουθῆτε αὐτὸν τὸν δρόμον! Μόνος ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ διεξαγάγω τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ὅπως πρέπει.

— Καὶ διὰ ποίου τρόπου θὰ τὴν διεξαγάγητε;

— Ἀ, αὐτὸ πειὰ εἶνε ἰδική μου δουλειά!... Νὰ καθήσω νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, αἴ;! ... ηὕρατε τὸν βλάκα! ... Ἡ δουλειὰ φοβεῖται τὸ μάστορη! ... Τοῦτο εἶνε τὸ μυστικόν μου, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ λάβω ἀπὸ σᾶς προνόμιον. Ποιὸς ἠξεύρει πόσα θὰ ἐζήτησε νὰ σᾶς ξεκολλήσῃ ὁ Σνίτσλη δι'αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ἐγὼ ὅμως ὡς «μικρὸς ἄνθρωπος» ποῦ εἶμαι, θὰ τὰ καταφέρω πολὺ εὐθηνότερα· περισσότερα ἀπὸ πέντε χιλιάδες δὲν θὰ στοιχίσῃ.

Ὁ Βελτίστσεφ ἠτένισεν αὐτὸν διὰ βλέμματος πλήρους περιεργείας καὶ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος.

—Σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου! ἐπεκύρωσεν ὁ Ἀντιζίστροφ. Ἔπειτα ἐγὼ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν θὰ τὴν διεξαγάγω μακρὰν πάσης λάσπης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μακρὰν πάσης δωροδοκίας καὶ ἄλλων ἀθλιοτήτων, καὶ θὰ μᾶς τὴν διαλύσῃ τὸ δικαστήριόν μας τὸ «ταχὺ καὶ δίκαιον»· καὶ σεῖς δέ, κατὰ τὸ σύστημά μου, θὰ μείνετε ὅλως διόλου μακράν, οὕτως ὥστε οὐδεὶς νὰ μαντεύσῃ τὴν συμμετοχήν σας! ... Μὰ τὸν Θεόν! οὔτε σεῖς, οὔτε τὴν σύζυγον τοῦ Κόροβοφ ... δηλαδὴ κανείς! Ὅλοι σεῖς θὰ μείνετε κατὰ μέρος, καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις θὰ διεκπεραιωθῇ μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! ... Σᾶς ἀρέσει;

Ὁ Βελτίστσεφ ἐμειδίασε τὸ μὲν ἐξ ἀδιαφορίας, τὸ δὲ ἐκ δυσπιστίας.

— Ἀλλὰ σεῖς,μοῦ φαίνεται, δεικνύετε ἀδιαφορίαν εἰς τὴν πρότασίν μου!; ἐλαφρῶς συνωφρυώθη ὁ Ἀντιζίστροφ.— Βεβαίως, ἂν σᾶς εἶνε προτιμότερον νὰ ρίψητε εἰς τὸ νερὸν μερικὰς δεκάδας χιλιάδων ρουβλίων, ἐγὼ δὲν σᾶς ἐμποδίζω ... καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξακολουθήσω.

Καὶ ὑποκλιθεὶς δίκην ἄρκτου, ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν.

— Παρακαλῶ, ἐσταμάτησεν αὐτὸν ὁ Βελτίστσεφ· δὲν μὲ ἀφήσατε ἀκόμη νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Βλέπετε, ἤρξατο οὗτος, ὅ,τι ἀφορᾷ ἐμὲ ἀτομικῶς, μὰ τὸν Θεόν, μοὶ εἶνε τὸ ἴδιον, ἂν ἡ κυρία Κόροβοφ μείνῃ ὑπανδρευμένη ἢ διεζευγμένη, δι'ἐμὲ τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε ἀδιάφορον· ἀλλὰ δι'αὐτὴν ἰδίως, βέβαια ἐνέχει κάποιον ἐνδιαφέρον ἡ ὑπόθεσις αὕτη. Ἐγὼ θὰ τῆς τὸ ἀναγγείλω καί... ἂν συγκατατεθῇ, τότε θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ σᾶς εἰδοποιήσω... Τότε θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ἀναλάβητε αὐτήν, καὶ εἰμπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι θὰ ἀνταμειφθῆτε· ἡ κυρία Κόροβοφ ἀναμφιβόλως πολὺ θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ.

— Τί εὐχαριστήσεις! ἐκίνησε τὴν χεῖρα ὁ Ἀντιζίστροφ· ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκην εὐχαριστήσεων, καὶ ἐν περιπτώσει συγκατανεύσεως, ἐκείνη ἢ σεῖς θὰ κάμετε μαζύ μου συμβόλαιον, δυνάμει τοῦ ὁποίου θὰ λάβω ἀμοιβὴν διὰ τὸν κόπον μου. Ὁ τίμιος ἐργάτης, ἠξεύρετε, ἔχει ἀνάγκην τιμίου κέρδους καὶ ὄχι εὐχαριστήσεων. Εἶμαι ἄνθρωπος καθὼς πρέπει καὶ δὲν θέλω οὔτε ἓν καπῆκι νὰ σᾶς πάρω ἐμπρός ... Βεβαίως, πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως, θὰ μοῦ δώσητε προκαταβολικῶς ὅσα ἀπαιτηθῶσιν, ἀλλὰ τοῦτο μόνον, ἀφοῦ σεῖς μοῦ εἰπῆτε: «Ἀντιζίστροφ,ἐμπρός!», οὐδέποτε ἐνωρίτερον ... Ἀλλ' ὅταν ἀπαιτηθῶσιν αἱ ἐκδουλεύσεις μου, τότε χαράξατέ μου μίαν μόνον λέξιν καὶ εἶμαι παρών! ... παρὼν εἰς τὰς διαταγάς σας! Τότε θὰ συνομιλήσωμεν ἀκριβέστερον, τώρα δέ, διὰ νὰ μὴ λησμονήσητε τὴν διεύθυνσίν μου, ἐπιτρέψατε, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, νὰ σᾶς δώσω σημείωσιν αὐτῆς. Καὶ ἀκόμη προσθέτω κάτι τι, οὔτε γρύ! εἰς τὸν Σνίτσλη οὔτε λέξιν! διότι θὰ μοῦ χαλάσετε ὅλην τὴν δουλειά! ...

Καὶ ὁ κύριος Ἀντιζίστροφ ἀπεχωρίσθη τοῦ Βελτίστσεφ.

Θ'

Ἡ μαμὰ ἐπὶ ροδίνης ὁδοῦ.

Πλέον τῶν δύο ἑβδομάδων παρῆλθον, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ Βελτίστσεφ ἐδώρησε τῇ Ὄλγα Ρωμάνοβνα τὸ βραχιόνιον. Προδήλως, ὀλίγος παρῆλθε χρόνος, πολλὰ ὅμως ἐγένοντο κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τοῦτο. Ἄλλως τε, πᾶν ὅ,τι ἐγένετο, εἰς μόνον ἄνθρωπος τὸ παρετήρησεν, ὅστις καὶ ἐξετίμησε κατ' ἀξίαν πᾶν ὅ,τι συνετελέσθη κατὰ τὴν βραχεῖαν ταύτην περίοδον.

Ὁ φὸν Σνίτσλη, τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ἡμέρας, καθ'ἣν ἐπεσκέφθη αὐτὸν ὁ Βελτίστσεφ, διηυθύνθη πρὸς τὴν Λιουδμήλαν Σεργέεβναν καὶ ἐβεβαίωσεν αὐτήν, ὅτι, κατὰ τὴν πεποίθησίν του, τὸ διαζύγιον θὰ ἐλάμβανε χώραν ἀναμφιβόλως, πρὸς δέ, ταχέως καὶ κατὰ πάντα εὐαρέστως διὰ τὴν «ἀξιέραστον πελάτιδά του».

Φεῦ! ἡ ἐπίσκεψις αὕτη ἐγένετο πρὶν ἔτι λάβῃ τὴν μετὰ τοῦ Κόροβοφ συνέντευξιν.

Οὐχ ἧττον, ἡ Λιουδμήλα διετέλει ἥσυχος καὶ ἀμερίμνως ἀνέμενε τὸ αἰσιώτερον ἀποτέλεσμα.

Ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτζ, ὅστις ἐπέτυχε, σχεδὸν ἀπροσδοκήτως ν'ἀνακαλύψῃ εἰς τὴν Ὄλγαν Ρωμάνοβναν τὴν ἀσθενεστέραν χορδήν, ἐσκέφθη ὅτι ὤφειλε νὰ παίξῃ ἐπὶ τῆς χορδῆς ταύτης παντοίου εἴδους ἐρωτικὰς ποικιλῳδίας, ἐπὶ σκοπῷ, ὅπως ἐν τέλει κατορθώσῃ νὰ ἐπανακτήσῃ τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ χρήματά «του».

Ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα, τὴν ὁποίαν, κατόπιν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Βελτίστσεφ, ἐγκατελίπομεν βεβυθισμένην εἰς γλυκείας καὶ κούφους ὀνειροπολήσεις, ἀφυπνίσθη τὴν ἐπιοῦσαν ἐν τῇ αὐτῇ διατελοῦσα τερψιθύμῳ πνευματικῇ καταστάσει. Πλειότερον χρόνον τοῦ συνήθους κατέτριψεν ἐπιμελουμένη τὸν καλλωπισμόν της πρὸ τοῦ καθρέπτου, ἐπρομελέτησε τὸ κτένισμά της, οὕτινος ὑπερεῖχεν ὁ προσφάτως ἀγορασθεὶς κεκρύφαλος, μετεχειρίσθη ἅπαντα τὰ πρόχειρα καλλυντικὰ μέσα δι' ὧν θὰ καθίστατο ὡραιοτέρα καὶ δροσερωτέρα, καὶ ἐν τέλει διελογίζετο μετὰ σοβαρότητος περὶ τῆς ἐνδυμασίας της, τί νὰ προτιμήσῃ· τὴν μεταξίνην ἐσθῆτα ἢ τὴν ἐκ βατίστας μετὰ πλατέων χειρίδων βλοῦζαν; Κατόπιν ἀμφιβολιῶν τινων, τὸ ζήτημα ἐλύθη ἀναμφιρρήστως ὑπὲρ τῆς βλούζας, διότι, πρῶτον ἡ βλοῦζα παρουσίαζεν ἔνδυμα ἀποκλειστικῶς οἰκιακὸν καί, δεύτερον, χάρις εἰς τὰς εὐρείας χειρίδας, ἐπέτρεπε νὰ φαίνωνται ἐπαγωγῶς αἱ γυμναὶ χεῖρές της, αἵτινες, κατὰ τὴν γνώμην τῆς Ὄλγας Ρωμάνοβνας ἐνεποίησαν τοσοῦτον ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτζ.

Ἀποπερατώσασα τὸν καλλωπισμόν της ἡ πρώην ὀρχηστρὶς ἀνέλαβε τὴν «κομψὴν» στάσιν ἣν κατεῖχε καὶ τὴν προτεραίαν, ἀπέναντι τοῦ καθρέπτου, ἔλαβεν εἰς χεῖρας βιβλιάριόν τι, καὶ φιλαρέσκως ἀνέμενε τὸν Βελτίστσεφ.

Πλὴν φεῦ! μάτην ἀνέμενεν· ὁ Βελτίστσεφ δὲν ἐνεφανίζετο. Ἐσκέφθη οὗτος ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀρχήσῃ τὸ παιγνίδιον διὰ μιᾶς καὶ δι' ἀποτελεσματικοῦ διαβήματος, ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἐγείρῃ οὕτω ὑπονοίας τινας, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπροτίμησε ποιάν τινα συντηρητικότητα.

Ὁ Ὄλγα Ρωμάνοβνα ἀνέμενεν αὐτὸν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου καὶ ἐπὶ τέλους, πεισθεῖσα ὅτι σήμερον δὲν θὰ ἤρχετο πλέον, μετὰ στεναγμοῦ καὶ ἀθυμίας ἀπέβαλε τὸν στολισμόν της. Ἀλλ' ἡ ματαία προσδοκία οὐδόλως ἀπήλπισεν αὐτήν. Καθ'ὅλην τὴν νύκτα ὠνειρεύετο τὸν Βελτίστσεφ ἐν ταῖς ρωμαντικωτέραις θέσεσιν, οὕτως ὥστε,τὴν ἀκόλουθον πρωίαν, μετὰ μεγαλειτέρας ἔτι ἐπιμελείας ἐνησχολήθη εἰς τὴν τακτοποίησιν τοῦ κεκρυφάλου καὶ τῶν λοιπῶν στολισμῶν της. Ἡ βλοῦζα ἀπέμεινεν ἡ αὐτή, ὡς καὶ ἡ ἀπέναντι τοῦ καθρέπτου στάσις.

«—Εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ἔλθῃ καὶ σήμερα;» μετὰ ταραχώδους ἀμφιβολίας διηρωτᾶτο ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα· «εἶνε δυνατὸν ὅλα αὐτὰ νὰ ἦτον ἔτσι, τοῦ ἀέρα; ... Ἄχ, ἄνδρες, ἄνδρες!»

Καὶ τὴν νοερὰν ταύτην ἐπιφώνησιν ἠκολούθησεν αἰσθηματικῶς καὶ θλιβερὸς στεναγμός.

Ἀδιακόπως μετέβαινεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρει μὴ ἀφίκετο τὸ ἔλκηθρον τοῦ Βελτίστσεφ. Ὁ ἐλάχιστος θροῦς εἰς τὸν προθάλαμον καὶ κρότος ἀνοιγομένης θύρας, ἠνάγκαζεν αὐτὴν ν' ἀνασκιρτᾷ καὶ ταράσσηται. Μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας ἀνέμενε τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος καὶ ἐπὶ τέλους ἠκούσθη ὁ μετὰ τοσαύτης ἐπιθυμίας ἀναμενόμενος ἦχος οὗτος.

Ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα ἐξελθοῦσα κατὰ

τὴν ὥραν ταύτην εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὥρμησεν αὐτοστιγμεὶ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐκ φόβου μὴ δὲν προφθάσῃ νὰ λάβῃ τὴν «κομψὴν στάσιν». Καὶ πράγματι, μόλις ἐπρόφθασε νὰ διευθετήσῃ πτυχάς τινας τῆς βλούζας της καὶ ἁρπάσῃ τὸ βιβλιάριον, ὅπερ ἐκ τῆς σπουδῆς, χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσῃ, ἔθεσε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ἀνάποδα, ὅτε εἰσῆλθεν ἤδη ὁ Βελτίστσεφ.

Ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα, ἀνεφώνησεν ἠρέμα, δίδουσα εἰς τὴν ἐπιφώνησιν ταύτην ὕφος τῆς μᾶλλον ἀπροσδοκήτου καὶ εὐαρέστου ἐκπλήξεως. Ἡ ἐπιφώνησις συνωδεύετο, βεβαίως, μὲ μειδίαμα, ὅπερ ἔδει νὰ εἶνε, κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς πρώην ὀρχηστρίδος, μαγευτικόν. Ἡ προταθεῖσα τῷ ξένῳ χεὶρ, οἱονεὶ ἀπρονοήτως, ἐξολίσθησε κάτωθεν τῶν πλατέων χειρίδων, ὑψηλότερον τοῦ συνήθως παραδεδεγμένου μέτρου, καὶ ὁ Βελτίστσεφ δὲν ὤκνησε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἀπρονοησίας ταύτης.

— Ἄ, μὰ πόσο ἀγαπᾶτε νὰ φιλῆτε τὰ χέρια τῶν γυναικῶν! μετὰ σωφροσύνης καὶ σεμνοπρεπείας καταβιβάζουσα τὴν χειρίδα, παρετήρησεν ἡ χορεύτρια.

— Ὄχι ὅλα, ἀλλὰ μόνον τὰ ὡραῖα, προσέθετο οὗτος εἰς τὴν παρατήρησίν της.

— Χά, χά, χά! ἐγέλασεν αὕτη διὰ τοῦ λαρυγγώδους καὶ προσποιητοῦ γέλωτος, τὸν ὁποῖον κάμνουσι αἱ ἠθοποιοὶ τῆς παλαιᾶς σχολῆς, ὅταν ὑποκρίνωνται τὰς φιλαρέσκους ὑψηλῆς περιωπῆς κυρίας.

— Βλέπετε, δὲν ἀποχωρίζομαι τὸ βραχιόλι σας, ἐδήλωσεν αὕτη κατόπιν τοῦ γέλωτος τούτου, δεικνύουσα αὐτῷ τὴν ἄλλην χεῖρα.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐξεδήλωσε προφανῆ σκοπὸν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ αὐτὸ κίνημα.

— Αἴ, φθάνουν ἡ ἀταξίαις! νὰ ἦσθε φρονιμώτερος, καθῆστε, νὰ ἐδῶ, κοντά μου, εἰς αὐτὴν τὴν πολυθρόνα, νὰ ἦσθε φρόνιμος καὶ νὰ μὴ ξεχνᾶτε ὅτι εἶμαι πενθερά σας. Θέλετε καφέ; ἐπρότεινεν αὕτη διὰ τοῦ ὕφους τῶν ἠθοποιῶν, σεσυρμένως.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐνδομύχως ἐμόρφασεν ἀλλὰ συνήνεσεν.

Ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα τὰ πάντα εἶχεν ἤδη ἑτοιμάσει· καὶ τὸ σερβίτσιο, καὶ ἀφρόγαλα καὶ δίπυρα· ἀρχῆθεν ὑπελόγιζεν ἤδη καὶ ἡτοιμάσθη νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ξένον της καφὲ οὐχὶ ἁπλῶς, ἀλλ' ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὰ μυθιστορήματα ἔνθα περιγράφονται «αἱ ὑψηλῆς περιωπῆς κυρίαι». Ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα ἐφρόνει ὅτι, ἐὰν κυρία καλοῦ τόνου θέλῃ νὰ ἐκδηλώσῃ εἰς τὸν ξένον της ἰδιάζουσαν προσοχήν, ὀφείλει νὰ τῷ προσφέρῃ τὸν καφὲ οὐδαμοῦ ἄλλοθι, ἢ εἰς τὸ «καλλυντήριόν» της, πρὸς δὲ «ἐπιδιώκουσά» τι, δέον αὐτὴ ἡ ἰδία νὰ προετοιμάσῃ τὸν καφὲ καὶ νὰ τὸν κενώσῃ ἀμετακλήτως εἰς μικρὸν κυαθίδιον, «διότι, φίλε μου, ἔτσι πάντοτε τὸ κάμνουν ἡ καθὼς πρέπει κυρίαις», ἡ δὲ Ὄλγα Ρωμάνοβνα πρὸ παντὸς ἤδη ἐπεθύμει νὰ φανῇ εἰς τὸν Βελτίστσεφ «εὐγενὴς καὶ ὑψηλῆς περιωπῆς κυρία, καίτοι εἶνε τοῦ θεάτρου».

Διὰ κομψῶς νωχελοῦς κινήσεως τῆς χειρός, μετὰ τεταμένης ῥαθυμίας, ἤγγισεν ἐκ τοῦ ἀνακλιντῆρος ὀρειχάλκινον κωδωνίσκον, κείμενον ἐπὶ τῆς παρ' αὐτὴν τραπέζης, καὶ ἔκρουσεν αὐτόν, ἀλλ' ἡ θεραπαινὶς αὐτῆς, μὴ ἐξοικειωμένη πρὸς τοιαύτην πρόκλησιν, δὲν ἐνόησεν ἐν τῇ ἁπλότητί της, τί ἐσήμαινεν ὁ κρότος οὗτος, καὶ ὥρμησε δι' ὅλων τῶν δυνάμεών της εἰς τὸν προθάλαμον, ἵνα ἀνοίξῃ τὴν θύραν, νομίσασα ὅτι ἔκρουσέ τις τὸν κώδωνα. Ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα, ἔμεινε λίαν δυσηρεστημένη καὶ μάλιστα προσεβλήθη ἐκ τῆς ἐκβάσεως ταύτης, τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον ἐδέησε ν' ἀφήσῃ τὴν κομψὴν αὐτῆς στάσιν καὶ νὰ πορευθῇ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἵνα προετοιμάσῃ τὰ πάντα ἀποτελεσματικῶς. Ἀλλ' ἅπαντα ταῦτα τὰ μικρὰ δυσάρεστα διεσκεδάσθησαν κατ' εὐχήν· ὁ καφὲς ἑτοιμασθεὶς καὶ κενωθεὶς διὰ τοῦ κομψοτέρου καὶ χαριεστέρου τρόπου ἐπέτυχεν ἐξαισίως. Ὁ Βελτίστσεφ ἔπινε καὶ ἐξεθείαζεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα συνῃσθάνετο ὅτι ὁ καφές της ἦτο πράγματι ἐξαίρετος.

— Καὶ πῶς πηγαίνουν ἡ δουλειαίς σας; ἠρώτησεν αὕτη μετὰξὺ ἄλλων.

— Ἂν ἀγαπᾶτε τὸν Θεόν! ἐμόρφασεν ἐκεῖνος δραττόμενος τῆς κεφαλῆς του, ἂς ξεχάσωμεν ὀλίγον αὐταῖς ταῖς ἀνυπόφοραις δουλειαίς! Ἐγὼ ἦλθα ἐδῶ, ἁπλῶς διὰ νὰ φλυαρήσωμεν ὀλίγον, νὰ ἀναπνεύσω, νὰ διασκεδάσω.... Ἀλλὰ καὶ τί δουλειαὶς περνοῦν τώρα, ἀφοῦ τέτοια γυναῖκα σοῦ ἑτοιμάζει ἕνα τέτοιον καφέ!... Κάθε δουλειὰ καὶ φροντίδα σοῦ φεύγει ἀπὸ τὸ κεφάλι!... Ἐλᾶτε καλλίτερα νὰ εἰποῦμεν τίποτε ἄλλο εὐθυμότερον!... ἀφοῦ ὅμως θέλετε νὰ σᾶς 'πῶ διὰ ταῖς δουλειαίς μου σᾶς λέγω, ὅτι πρὸς τὸ παρὸν φαίνεται πῶς πηγαίνουν λαμπρὰ καὶ ἂς ταῖς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος.

Καὶ ἔφερον τὴν ὁμιλίαν εἰς θέματα πλειότερον ἐλαφρά, ἅτινα ἀπεδείχθησαν κατάλληλα πρὸς τὴν περίστασιν. Ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα ἐκ νεαρᾶς ἔτι ἡλικίας κατεῖχε τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν τέχνην τῶν ἐπαγωγῶν καὶ σκανδαλωδῶν πρὸς τοὺς ἄνδρας συνδιαλέξεων, ἤδη δὲ μετ' εὐχαριστήσεως ἀνεμνήσθη τοῦ παρελθόντος ἐπικαλεσθεῖσα αὐτὸ εἰς βοήθειαν πρὸς διασκέδασιν τοῦ Βελτίστσεφ. Ἐν τῇ ῥύμῃ τῆς φλυαρίας της ἐξέτεινεν ἀκολάστως πρὸς θέαν τὸν πόδα της, περιβεβλημένον ὑπὸ λεπτῆς καὶ διαφανοῦς μεταξίνης περικνημίδος εἰς ἐρυθρόχρουν εὐμαρίδα, τρόπον τινὰ μὲ σκοπὸν ὅπως «ἐκεῖνος» ἐπιστήσῃ τὴν εὐμενῆ προσοχήν του ἐπὶ τοῦ ποδὸς τούτου· καὶ «ἐκεῖνος», δὲν ὤκνησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν λανθάνουσαν ἐπιθυμίαν τῆς γραίας ἀμαρτωλῆς.

— Βγάλετε τὴν παντούφλα σας! ἀπροσδοκήτως ἐπρότεινεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Διατί; ὡς μὴ ἐννοοῦσα ἠτένισεν αὐτὸν ἐκείνη.

— Ἐπιθυμῶ νὰ καμαρώσω τὸ σχῆμα τοῦ ποδιοῦ σας... Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἔχετε καλλιτεχνικὸν πόδι.

Μετὰ σεμνοπρεπείας καὶ αὐθωρεὶ ἀπεκρυψεν αὕτη τὸν πόδα ὑπὸ τὴν ἐσθῆτά της.

— Καὶ διατί τοῦτο; μετὰ χαριέσσης ἐπιτιμήσεως παρετήρησεν ὁ Πλατων Βασίλιεβιτζ.

— Ἔτσι... ἔτσι πρέπει... Τὸ πόδι μου καθόλου δὲν εἶνε ὡραῖον.

— Ἂν ἐξακολουθῆτε νὰ τὸ κρύπτετε, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, θὰ μὲ ἀναγκάσετε νὰ νομίζω ὅτι λέγετε ἀλήθεια.

— Μὰ εἶσθε ἕνας πλάνος! σκαρδαμύσσουσα ἐκίνησεν αὕτη τὴν κεφαλήν της. Τώρα ἐννοῶ, μὲ τί μέσα ἐξαναγκάζετε νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τὰς ἰδιοτροπίας σας ἡ ἀδύναταις γυναῖκες!

— Εἰς τὰς ἰδιοτροπίας μου;!... ἔχετε λάθος!... Ἐγὼ ἠθέλησα μόνον νὰ καμαρώσω τὸ κομψὸν πόδι σας, ὅπως θὰ ἐκαμάρωνα τὸ πόδι ἑνὸς ἀρχαίου ἀγάλματος, τίποτε περισσότερον!.. ἀλλὰ σεῖς τὸ κρύπτετε, φοβεῖσθε νὰ τὸ δείξητε, ὥστε δὲν εἶνε τόσον ὡραῖον, ὅπως ἐνόμιζα....

— Αἴ, νά, ἰδῆτέ το λοιπόν! ἀνέκραξεν αὕτη διὰ δυστρόπως ἰδιορρύθμου ἀφελείας κορασίδος, καί, ἀπορρίψασα τὴν εὐμαρίδα, ἐπέδειξεν αὐτῷ τὸν πόδα της.

Ὁ Βελτίστεφ ἵνα ἀνετώτερον παρατηρήσῃ τὸ «καλλιτεχνικὸν τοῦτο πλάσμα τῆς φύσεως» ἔλαβε καὶ ἐπέθετο τὸ ἄκρον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ γόνατός του.

— Ὤ, τί πλάνος ποῦ εἶσθε ὅμως!... Νὰ σᾶς 'πῶ, σεῖς εἶσθε ὅλως διόλου, ὅλως διόλου πλάνος!... ἀσθενῶς ἐναντιουμένη ἐπέφερεν ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα, δι' ἀφελῶς ἀσθενοῦς καὶ σβενυμμένης φωνῆς.

* * *

Ἡ πρώην ὀρχηστρὶς μετὰ τὴν δευτέραν ἐπίσκεψιν τοῦ Βελτίστσεφ, ἐπείσθη ἐναργῶς ὅτι ἤρξατο ἀναγενώμενον ἐνδιαφέρον «αἴσθημα», καὶ ὅτι «ὁ Θεὸς τῆς στέλλει τύχην». Ὡς ἐκ τούτου ἀβροφρόνως καὶ μετὰ πειστικότητος παρεκάλεσε αὐτὸν νὰ τὴν ἐπισκέπτεται συχνότερα, εἰ δυνατόν, καθ' ἑκάστην, καὶ κατὰ τὴν πρωΐαν, καὶ κατὰ τὴν ἑσπέραν, ὁπόταν ἔχῃ εὐχαρίστησιν, διότι τόσον τὴν εὐχαριστεῖ τοῦτο, τόσον τὴν φαιδρύνει καὶ τὰ λοιπά, καὶ τὰ λοιπά. Ὁ Πλάτων κατ' ἐπαναλήψιν ἐπεβεβαίωσε τὴν ὑπόσχεσίν του, καὶ πράγματι, σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἤρξατο ἐπισκεπτόμενος τὴν Ὄλγαν Ρωμάνοβναν.

Ἐνῷ δὲ ἡ πρώην χορεύτρια προσέφερε τὸν ἀπαραίτητον καφέ, οὗτος μετὰ ζέσεως ὑπεδαύλιζε τὸ «ἐνδιαφέρον παιγνίδιον»· κατὰ τὴν παροιμίαν «ὅσο πεῖ βαθειὰ 'ς τὸ δάσος, τόσο ξύλα πεῖ πολλά», ἐπλούτιζεν αὐτὸν ἑκάστοτε διὰ νέων τινῶν συμπερασμάτων, ὑποσχομένη πλήρη τὴν νίκην ἐν ἐγγυτάτῳ μέλλοντι.

Ταχέως πρὸς τὸ πολύτιμον βραχιόνιον τῆς Ὄλγας Ρωμάνοβνας, προσετέθησαν ἐπίσης βαρύτιμα ἐνώτια καὶ περόνη δι' ὧν αὕτη κατεμαγεύθη. Ὁ Βελτίστσεφ εὗρεν, ὅτι τὰ κοσμήματα ταῦτα θὰ ἔκαμνον μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν ἐπὶ ἐσθῆτος ἐκ μαύ-

ρου βελούδου· ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα συνεφώνησε πρὸς τὴν γνώμην ταύτην, καὶ οὐχὶ βραδύτερον τῆς ἐπιούσης ἡμέρας, ὑπάλληλος γάλλος ἐκόμισεν αὐτῇ δι' ὁλόκληρον ἐσθῆτα ἐκ τοῦ τιμαλφεστέρου τῆς Λυὼν ὁλοσηρικοῦ.

[Ἕπεται συνέχεια].

Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινίδης

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η ΧΗΡΑ

Διήγημα

GUY DU MAUPASSANT

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Α΄

Ὁ λαμπρὸς ἐαρινὸς ἥλιος τῆς Σικελίας ἀνεζωογόνει τὸν μαγευτικὸν λιμένα τῆς Μεσσήνης, ἡ δὲ πρωϊνὴ αὔρα ἔπαιζε χαριέντως μὲ τὰς μικρὰς τριγωνοειδεῖς σημαίας τῶν ἐν τῷ λιμένι ἠγκυροβολημένων πλοίων, ἐν ᾧ εὔθυμοι ὅμιλοι ναυτῶν καὶ ἄλλων, ἐκ τῶν ἐν τῷ λιμένι ἐργαζομένων, ἔβαινον ᾄδοντες καὶ χαριεντιζόμενοι πρὸς τοὺς κυκλοῦντας τὸν λιμένα λοφίσκους.

Ἤρχιζε τὸ ἔτος 1847, καθ' ὃ ἐξ ὅλων τῶν τοπαρχιῶν τῆς Σικελίας ἤρχοντο πρὸς τὸν ἐκ Νεαπόλεως διοικητὴν τῆς Μεσσήνης, ἀνησυχαστικαὶ εἰδήσεις περὶ τοῦ ἀναφαινομένου ἐπαναστατικοῦ πνεύματος τοῦ ὄχλου, δι' οὗ ἐξεδηλοῦτο ἡ ὁσημέραι αὔξουσα δυσαρέσκειά του, περὶ συγκροτήσεως καὶ πάλιν πολλῶν ἐπικινδύνων λῃστρικῶν συμμοριῶν, καθὼς καὶ περὶ τοῦ αὐξανομένου ἀριθμοῦ τῶν δυσηρεστημένων, οἵτινες ἐφαίνοντο ἀποφασισμένοι νὰ προβῶσιν εἰς παντὸς εἴδους βιαιοπραγίας· οὐδὲν ὅμως προέδιδε κατὰ τὴν προσμειδιῶσαν ταύτην πρωΐαν τοῦ Φεβρουαρίου τὰς ἐπιβαρυνούσας τοὺς μὲν φροντίδας ἢ τὰς ἀποκρύφους ἐλπίδας τῶν ἄλλων, ἐκτὸς τῶν ἀπειλητικῶν πρὸς τὴν πόλιν ἐστραμμένων κανονίων τοῦ περιβρεχομένου ὑπὸ τῆς θαλάσσης φρουρίου ἢ τῶν λάμψεων τῶν τυφεκίων τῶν σκοπῶν τῆς ἑλβετικῆς φρουρᾶς, οἵτινες ἔσυρον τὸ βαρὺ καὶ ρυθμικὸν βάδισμά των μέχρι τῆς ἄκρας σχεδὸν τῶν προχωμάτων.

Εἰς τὴν ἄκραν τῆς κλίμακος, ἥτις ἔφερεν εἰς τὰ δώματα τῶν ἀξιωματικῶν, ὡραῖος ἵππος, κρατούμενος ὑπὸ ἐφίππου ὑπηρέτου, ἔτυπτεν ἀνυπομόνως τὸ ἔδαφος καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχοντο τοῦ δώματος δύο ἀξιωματικοί.

— Λοιπὸν καλὴν ἐντάμωσιν ἀπόψε! λέγει ὁ κ. Μπύρεν ταγματάρχης, ἐν ᾧ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ νεωτέρου του συναδέλφου, καὶ . . . . προσέθεσε γελῶν, πρόσεχε καλά, Ἔκαρτ!

— Ἀνωφελὴς συμβουλή, σὲ βεβαιῶ, ἀπήντησεν ὁ νέος λοχαγός, μὴ φοβῆσαι καὶ ἐκεῖνοι ἐκεῖ κάτω δὲν ἔφθασαν τόσον μακρυά· ἐγὼ σοῦ λέγω ὅτι ἀκόμη δὲν ἐχύθησαν οἱ κώδωνες, οἵτινες θὰ σημάνουν τὸν Σικελικὸν ἑσπερινόν!

— Μὲ παρεξηγεῖς, Χάτβιλ, δὲν ἐννοῶ νὰ προσέχῃς ἀπὸ τοὺς Σικελούς! ὦ πολὺ πολὺ ἐπικινδυνωδέστεραι εἶναι διὰ τὸν θερμόν σου χαρακτῆρα αἱ Σικελίδες!

— Χά, ἀνέκραξε γελῶν ὁ Ἔκαρτ Χάτβιλ, ὁ νοῦς σου πηγαίνει ἀκόμα, ὡς βλέπω, εἰς τὴν ὡραίαν ἐκείνην ἄγνωστον, τὴν ὁποίαν ἔσωσα διὰ τῆς μάστιγός μου ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀθλίους!... Χμ! τί νὰ σοῦ 'πῶ, ὅσον δι' αὐτὴν μὴ φοβῆσαι, διότι ἐκτότε, δυστυχῶς, δὲν τὴν συνήντησα.

— Μ' ὅλον τοῦτο εἶπες δυστυχῶς, γνωρίζω δὲ ὅτι τοσοῦτον ἠσχολήθης νὰ μάθῃς τὰ κατ' αὐτήν, ὡς ἂν νὰ μὴ ἠδύνασο νὰ ζήσῃς μακράν της.

— Καὶ νομίζεις τόσον μόνον; ὤ, τὴν ὠνειρεύθην ἀκόμη, εἶδον ὅτι τὸ πᾶν περὶ ἐμὲ ἦτο παράδεισος πλησίον της καὶ τέλος, διατί νὰ σοὶ τὸ κρύψω; οὐδεμία μορφὴ γυναικὸς ἔλαμψε τόσον πρὸ τῶν ὀμμάτων μου, ὅσον ἡ ἰδική της! οὐδεμιᾶς δὲ τὸ βλέμμα εἰσέδυσε τόσον βαθέως εἰς τὴν καρδίαν μου ὅσον τὸ ἰδικόν της· ὤ! τὴν φαντάζομαι ὡς Παναγίαν κατελθοῦσαν τῆς εἰκόνος της καὶ ἐρχομένην πρὸς ἐμέ...

— Φαντασιώδη!

— Ὀνειροπόλε, εἰπὲ καλλίτερον, διότι πράγματι ὄνειρον ἦτο, ἦλθεν, ἔλαμψε, καὶ ἐχάθη ἵνα μὴ ἐπανέλθῃ πλέον!...

Δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ κρύψῃ ἐλαφρὰν συγκίνησιν, ἥτις προέδιδε τὴν λύπην, ἣν ἠσθάνετο προφέρων τοὺς λόγους τούτους.

Ἐπὶ στιγμὴν ὁ ταγματάρχης παρετήρησε σιωπηλὸς τὸν νεαρὸν φίλον του, εἶτα μετὰ σοβαρότητος:

— Τοῦτο ὅμως, τῷ λέγει, δὲν ἐμποδίζει τὸν ὀνειρόπολον, καθὼς μοῦ φαίνεται, ὅστις ἔχει εἰς τὸ θυλάκιον εὐῶδες προσκληρίον μὲ γυναικεῖον χαρακτῆρα, νὰ τρέξῃ εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Πράου, ὑπὸ τὰς ἀνθιζούσας πορτοκαλλέας ὅπου τῷ ἔχει δώσῃ συνέντευξιν ἡ πολυθέλγητρος κόμησσα!

— Συνέντευξιν;... ἀλλὰ πῶς, ἀφ' οὗ θὰ εἶναι ὁ κύριος κόμης, ὁ ἀββᾶς Σκαλιόνη!...

— Μὴ κάμνῃς, σὲ παρακαλῶ, ὡς νὰ μὴ ἤξευρα ὅ,τι ἤδη ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει, ὅτι δηλαδὴ ὁ λοχαγὸς Χάτβιλ ἐρωτεύεται τὴν ὡραίαν κόμησσαν τοῦ Σελαμάρε!

— Δυνατὸν νὰ τὸ πιστεύῃ ὅλος ὁ κόσμος, ἀλλὰ τότε θὰ εἶνε ἄδικος καὶ αὐτός· ἐγὼ δὲν τρέφω πρὸς τὴν κόμησσαν ἢ ἁπλῶς τὰ αἰσθήματα, ἐκεῖνα, ἅτινα ἕκαστος ὀφείλει νὰ τρέφῃ πρὸς γυναῖκα ἀξιαγάπητον καὶ ὡραίαν ὡς αὐτή. Τί νὰ σὲ εἴπω, φίλτατε, δὲν θέλω νὰ σοὶ ἀποδώσω οὔτε ἀφροσύνην, οὔτε ματαιότητα· ἀλλ' ὁ κόσμος αὐτὸς περὶ οὗ ὡμίλησες, γνωρίζει τὰς ἰδιότητας... διότι δὲν δύναμαι νὰ εἴπω ἀρετάς, τῆς κομήσσης . . . ὅταν δηλαδὴ μία γυνή, ἥτις διήγαγε τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἔρωτι ἢ μᾶλλον κατεχράσθη αὐτόν, φθάσῃ εἰς τὸ τεσσαρακοστόν, τότε βλέπει τις αἰφνιδίως ὅτι ἡ μέχρι τοῦδε περιστοιχουμένη ὑπὸ ἐραστῶν τρέχει εἰς ἀναζήτησίν των καί!...

— Ἐννοῶ . . . ἡ κόμησσα προσπαθεῖ κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἀναλαμπὰς τῆς νεότητός της νὰ διατηρήσῃ ζηλευτὴν τὴν ὡραιότητά της, πολὺ δὲ πιθανὸν νὰ εἶσαι σὺ τὸ τελευταῖον πάθος της· τώρα . . . κατὰ πόσον ἀνταποκρίνονται τὰ αἰσθήματά της;...

— Ἀστειεύεσαι, βεβαίως, Ροβέρτε!

— Ἐγώ; οὐδόλως, τοὐναντίον δράττομαι τῆς περιστάσεως ἵνα σοὶ εἴπω κάτι τι σοβαρόν, τὸ ὁποῖον σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ ἐνθυμῆσαι ἐκεῖ ποῦ πηγαίνεις. Τὸ νὰ περιφρονῇ τις ἔρωτα γυναικός, — πρὸ πάντων δὲ κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἡλικίαν — εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον· σημείωσε δὲ ὅτι εἰς τὴν Σικελίαν ἡ ἀποκρουσθεῖσα δὲν ἀφίνει τὴν ζωὴν ὅπως ἡ Διδὼ παρὰ τῷ Βιργιλίῳ!

— Ἄφες αὐτά, ἀγαπητέ, καὶ εἰς τὴν Διδὼ ἀνήκει ἄπιστός τις Αἰνείας.

— Ναί, ἀλλ' ἂν ὁ Ἔκαρτ Χάτβιλ δὲν ἔχει ὄρεξιν νὰ μιμηθῇ αὐτὸν τὸν ἥρωα, τὸν συμβουλεύω νὰ φυλάγηται ἐνίοτε· ἵνα μὴ ἡ θελκτικὴ κόμησσα μετατραπῇ εἰς τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν βασίλισσαν τῆς Καρχηδόνος.

— Ἡσύχασε, φίλε μου, καὶ ὅσον εὐκόλως μοὶ εἶπες τὴν συμβουλὴν ταύτην, τόσον νομίζω ὅτι θὰ κατορθώσω νὰ σὲ ἀκούσω. Καὶ τώρα, χαῖρε.

Δι' ἑνὸς δὲ μόνου πηδήματος εὑρεθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου διέβη τὴν κινητὴν γέφυραν τοῦ φρουρίου καὶ τριποδίζων ἀνεχώρησε, συνοδευόμενος ὑφ' ἑνὸς ὑπηρέτου.

Αἴσθημα χαρᾶς ἐνέπλησε τὴν ψυχὴν τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ ὅτε, ἐξελθὼν τοῦ σκοτεινοῦ διαδρόμου τοῦ φρουρίου, εἶδε πρὸ αὐτοῦ τὸ λάμπον ἐν τῷ ἡλίῳ πανόραμα τῆς πόλεως· ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς ἄκρας, τῆς ἐντὸς τῆς θαλάσσης ἐν εἴδει ἡμισελήνου εἰσδυούσης στενῆς χερσονήσου, ἐφ' ἧς ὑψοῦτο τὸ φρούριον καὶ ὁ φάρος, εὑρίσκετο, χωριζομένη αὐτῆς ὑπὸ τοῦ εὐρέως λιμένος, ἡ Μεσσήνη, μὲ τὰς πολυαρίθμους ἐκκλησίας της, τοὺς πύργους καὶ τὰ λαμπρὰ μέγαρά της, ἅτινα ἐξετείνοντο καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς παραλίας ἐν ᾧ παράλληλον γραμμὴν ἐσχημάτιζον εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πόλεως τὰ πλησίον ἀλλήλων ἐκτισμένα μοναστήρια. Τίς οἶδε τί ἐχαλκεύετο ἐντὸς τῶν ἀπαισίων ἐκείνων κτιρίων ὑπὸ τῶν συνωμοσμένων ἐχθρῶν τῆς Νεαπολιτικῆς δυναστείας;

Θὰ παρέλθῃ ἄρά γε πολὺς ἔτι χρόνος μέχρις οὗ ἀφ' ἑνὸς τῶν πύργων ἐκείνων δοθῇ τὸ σημεῖον τῆς γενικῆς ἐξεγέρσεως;

Ἀλλὰ δυστυχεῖς ἄνθρωποι τί δύνανται νὰ ἐλπίσωσιν ἐναντίον τῶν τηλεβόλων καὶ τῶν φρουρίων, ἅτινα ὑπέρκεινται τῶν κεφαλῶν των; Καὶ μόλον τοῦτο δὲν ἔπραξαν οἱ ἀρχαῖοι Ἑλβετοί, αὐτὸ τὸ ὁποῖον οὗτοι τώρα σκέπτονται, ἀτρόμητοι ἄνδρες δὲν ἀπεφάσισαν διὰ παντὸς μέσου τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος των;

Τοιαῦται λυπηραὶ σκέψεις διήρχοντο τοῦ νοῦ τοῦ Ἔκαρτ· οὐχ ἧττον πάραυτα ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἦτο ἤδη καιρὸς τοιούτων ἀπαισίων σκέψεων, δι' αὐτὸ τοῦτο, μὲ ἔκφρασιν πλήρους χαρᾶς, ἀνταπέδιδε τὸν χαιρετισμὸν ὃν τῷ ἀπέτεινον οἱ φίλοι καὶ οἱ γνωστοί του· καθότι, ἂν καὶ ὀλίγον καιρὸν διέμενεν ἐν Μεσσήνῃ, οὐχ ἧττον, ὁ ἱπποτικὸς αὐτοῦ χαρακτήρ, ἡ εὐγενὴς καὶ ἀξιοπρεπὴς μορφή του καὶ τὸ εἰλικρινές, σχεδὸν παιδικόν, βλέμμα του, τὸν εἶχον καταστήσῃ πλέον ἀγαπητὸν παρὰ πᾶσι. Διὸ πολλοί, βλέποντες αὐτὸν διαβαίνοντα, ἑκουσίως ἀνεφώνουν :

— Τί κρίμα νὰ εἶναι φίλος τῶν Νεαπολιτῶν ! ἢ «Ἔ ! ἐὰν τουλάχιστον ἦσαν ὅλοι ὅπως αὐτός !»

Αἱ ἀναφωνήσεις αὗται δὲν ἔφθανον μέχρι τοῦ Ἔκαρτ· ἀλλὰ καὶ ἂν ἔφθανον, οὐδόλως προσεῖχεν εἰς αὐτάς, καθότι αἱ σκέψεις του ἦσαν ἀλλοῦ ἐστραμμέναι.

Ἀκουσίως τὸ πνεῦμά του ἐστράφη, ἕνεκα τῶν τελευταίων λέξεων τοῦ ταγματάρχου, εἰς τὸ εἴδωλον τῶν ὀνείρων του, εἰς τὴν ἰσόθεον ἐκείνην γυναικείαν μορφήν, ἥτις μετὰ θαυμασίας δυνάμεως εἰσέδυσε καταλαβοῦσα τὴν καρδίαν του, ἐμπνεύσασα δ' αὐτῷ πάθος, ὅπερ ὁσημέραι ηὔξανε !

Μειδίαμα ὅμως διῆλθε τῶν χειλέων του ὅτε ἀνεμνήσθη τὴν τελευταίαν συμβουλὴν τοῦ φίλου του.

Τί πρὸς αὐτὸν ἡ κόμησσα τοῦ Σελαμάρε; Δι' αὐτὸν οὐδεμίαν σημασίαν ἐκέκτητο παραβαλλομένη μὲ τὴν ὡραίαν ἐκείνην ἄγνωστον.

Εὐγνωμόνως ἐδέχθη τὴν φιλικήν της πρόσκλησιν, δι' ἧς προετίμησεν αὐτὸν ὡς ξένον ὅλων τῶν ἄλλων, καὶ ἤδη μάλιστα σαφῶς ἐξήγει τὸν ἐκτάκτως ἐράσμιον πρὸς αὐτὸν τρόπον της, τοὺς λόγους της καὶ ἐν γένει τὰς πρὸς αὐτὸν περιποιήσεις καὶ ἐνδείξεις εὐνοίας, δι' ὧν φανερῶς ἐδήλου ὅτι ἐπεθύμει νὰ τὸν σαγηνεύσῃ. Οὐχ ἧττον, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τοὺς σκοπούς της, ἄπειρος ὢν τῆς διαφθορᾶς ταύτης καὶ μὴ γνωρίζων καλῶς τὸν φλογερὸν χαρακτῆρα τῶν γυναικῶν, τῶν νοτίων Κρατῶν, ἐν γένει δὲ ἀγνοῶν τὰ μυστήρια τῆς γυναικείας καρδίας. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί ἤθελε, τί ἐζήτει ἡ γυνὴ αὕτη εἰσδύουσα εἰς τὴν καρδίαν του ; Ἀκουσίως σχεδὸν ὁ Ἔκαρτ ἠγέρθη στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως καὶ ἀνεκίνησε τοὺς ὤμους του, ὡς εἰ θέλων νὰ ἐλευθερωθῇ τοῦ πιέζοντος αὐτὸν βάρους!

Πρὸ αὐτοῦ ἡ ὁδὸς ἐτέμνετο εἰς δύο· ἐκεῖ πλησίον τῆς κρήνης, ἥτις ἐκοσμεῖτο ὑπὸ ἀγαλματίου, χλόῃ περιελιγμένου, καὶ παριστάνοντος τὸν Ποσειδῶνα, ἐκεῖ, πρὸ δέκα μόλις ἡμερῶν, εἶδε διὰ πρώτην φορὰν τὴν κόρην ἐκείνην. Ἐνεθυμήθη ὅτι ἤρχετο ἐκ τῆς ἀντιθέτου ὁδοῦ, ὅτι ἤκουσε γέλωτας καὶ ξένας φωνάς, ἀμέσως δὲ εἶδε νὰ συνωθοῦνται πέριξ τῆς κρήνης πέντε ἢ ἓξ ξένοι ναῦται, εἰς δὲ τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα παρετήρησε κόρην τινὰ τοῦ λαοῦ, φέρουσαν χαριέστατα τὸ ἐθνικὸν μετάξινον κάλυμμα ἐπὶ κεφαλῆς καὶ στηριζομένην ἐπὶ τῶν κιγκλίδων· πῦρ ἀπέπνεον οἱ μεγάλοι καὶ μέλανες ὀφθαλμοί της ὅτε αἴφνης, ἐγείρασα τὴν ὑδρίαν της, ἐφώναξε πρὸς τοὺς πολιορκοῦντας αὐτήν:

— Ὀπίσω! ἄθλιοι, κανεὶς μὴ μ' ἐγγίσῃ, διότι τὸν φονεύω !

Δὲν εἶχεν ὅμως τελειώσει, καὶ ὁ Ἔκαρτ ἔφθασε πλησίον της, μετ' ἀπεριγράπτου δὲ ταχύτητος καὶ τόλμης ἐπετέθη κατὰ τῶν ναυτῶν. Καὶ ναὶ μὲν ἦτο μόνος ἐναντίον ἕξ, οἵτινες μάλιστα εἶχον ἐξαφθῇ ἕνεκα τοῦ οἴνου, οὐχ ἧττον, τόσον ἐπιδεξίως καὶ ταχέως διηύθυνε τὴν μάστιγά του, ὥστε κατώρθωσεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ τρέψῃ πάντας εἰς ἄτακτον φυγήν, εἶτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὴν κόρην μειδιῶν, ὡς εἰ μὴ εἶχέ τι συμβῇ:

— Ποῦ ἐπιθυμεῖτε τώρα νὰ σᾶς ὁδηγήσω; τῇ εἶπε.

Ἀλλὰ διατί ἔτρεμε προφέρων τὰς λέξεις ἐκείνας ; Ἐνόμιζεν ὅτι ὑπὸ τὸ βλέμμα τῆς κόρης ὅλον τὸ αἷμά του συνωθεῖτο εἰς τὴν καρδίαν του κἄτι ἤθελεν ἀκόμη νὰ προσθέσῃ, ὅτε Σικελός τις, ἐξελθὼν τῆ παρακειμένης ὁδοῦ, ἐπροχώρησε πρὸς αὐτοὺς καὶ μετ' ἀγρίας χειρονομίας λαβὼν τὴν κόρην, ἥτις ἐναντιοῦτο :

— Ποτέ, λέγει, Σικελὶς δὲν πρέπει νὰ χρεωστῇ χάριν εἰς ἕνα Ἑλβετόν.

Καὶ παρέσυρε τὴν κόρην πρὸ τοῦ ἐκθάμβου ἀπομείναντος ἀξιωματικοῦ. Ἐκείνη ὅμως, προτοῦ στρέψῃ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, ἐστράφη, τὸ δὲ βλέμμα της θερμόν, γλυκὺ καὶ ἔνδακρυ ἐξέφραζε τὴν εὐγνωμοσύνην, ἣν ᾐσθάνετο, συναντήσαν ὡς ἐκ συμπτώσεως τὸ τοῦ νέου, εἶτα ἤγειρε τὴν μικράν της χεῖρα καὶ προσεγγίσασα αὐτὴν εἰς τὰ χείλη ἐφαίνετο θέλουσα μακρόθεν νὰ τῷ ἐκφράσῃ ἓν σιωπηλὸν «εὐχαριστῶ» πάραυτα ὅμως ἠφανίσθη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ὡς ὀπτασία.

Ματαίως ὁ Ἔκαρτ ἠρεύνα μετὰ ταῦτα, ἵνα ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τῆς θαυμασίας ἐκείνης κόρης· κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ τι. Ἔκτοτε ὅμως διέμεινεν ἡ ὀπτασία ἐκείνη τοσοῦτον ἐντετυπωμένη εἰς τὴν φαντασίαν του, ὥστε καὶ σήμερον ἔτι ἐνόμιζεν ὅτι διατρέχει εἰς τὸ σῶμα αὐτοῦ τὸ αὐτὸ ῥῖγος, ὅπερ τῷ ἐπροξένησε τὸ θερμὸν τῆς νεάνιδος βλέμμα.

Ὁ νεαρὸς λοχαγὸς ἀφῆκεν ἀφῃρημένως τὰ ἡνία τοῦ ἵππου του, ἐπροχώρει δὲ διὰ βραδέως βήματος· πρὸ πολλοῦ εἶχε λησμονήσει τὴν κόμησσαν καὶ τὰ εὐώδη προσκλητήριά της, ἅτινα τῷ ὑπέσχοντο θελκτικὰς συνεντεύξεις· ὁ νοῦς αὐτοῦ ἦτο ἀπησχολημένος εἰς τὴν κόρην ἐκείνην.

— Τίς οἶδεν, ἐσκέπτετο· δυνατὸν νὰ τὴν συνήντα εἰς τὴν πανήγυριν, ὅπου μετέβαινεν σχεδὸν ὅλη ἡ πόλις, ὅπου νέοι καὶ γέροντες, ἀριστοκρατικοὶ καὶ λαϊκοὶ συνωθοῦντο ἐκεῖ χάριν τῆς μνήμης τοῦ πολιούχου ἁγίου Πράου.

[Ἕπεται συνέχεια].

Α. Δ. Χ.

ΕΚΕΙ !

Ἐκεῖ, ὅπου ὅλα τὰ *Διδακτικὰ Βιβλία* καὶ ὅλα τὰ *Ἐπιστημονικά*, καὶ τὰ *Μυθιστορήματα* καὶ τὰ *Δράματα* καὶ τὰ *ποιήματα ὅλα*, μὲ ὅλα μας τὰ *Ἡμερολόγια* καὶ τοὺς ἀπείρους *Ἡμεροδείκτας* καὶ *Ἄτλαντας*, *ἐκεῖ* ὅπου ἡ ἐξαίρετος *γραφικὴ ὕλη* καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ *χρειώδη τοῦ γραφείου* καὶ τὰ μύρια πρωτογονιάτικα δῶρα, τὰς μὲ ἀπιστεύτους τιμάς των, *ἐκεῖ* ὅπου καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ *μόνον* ἐκ τῶν Ἀγγλικῶν ἐπανορθωτικὸν τῆς κόμης φάρμακον, τὸ περιζήτητον HEBE'S HAIR RESTORER πωλεῖται ἀντὶ δρ. 7 ! *ἐκεῖ* ὅπου ἀδιακόπως συρρέουσιν ὅλαι καὶ ὅλοι καὶ μὲ ὅλα τους τ' ἀγγελουδάκια, ἐκεῖ εἰς τὸ *Βιβλιοπωλεῖον* καὶ *Χαρτοπωλεῖον* «*Κορίννης*», ἐν τῇ ὁδῷ Προαστείου ἀρ. 10, *ἐκεῖ*, *ἐκεῖ* πωλεῖται καὶ ἡ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μαυρογιάννη ἐκδοθεῖσα

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ,

ἐκεῖ καὶ τὰ ἐξαιρέτως χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακαστιάνου, τὸ κάλλιστον τοῦτο δῶρον διὰ τὴν Α' τοῦ *ἔτους* ἀντὶ δρ. 3.50, ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν, *ἐκεῖ* καὶ τὸ περιζήτητον

ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

τοῦ Ἀσωπίου μας, ὁ ἀνθηρότατος αὐτὸς παπποῦς ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν Ἡμερολογίων, μὲ ὅλαις τῆς πολλαῖς καὶ μεγάλαις γάφαις καὶ τὴ μικρὴ μικρὴ τιμή του, ἥτις εἶνε διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν φρ. 4,50, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ 5 ἄδετον, καὶ φρ. 5,75 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 6 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν χρυσόδετον, *ἐκεῖ* καὶ τὸ χαριέστατον

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

μὲ ὅλη του τὴν λεπτὴν-λεπτὴν καλαισθησίαν, πεμπόμενον πανταχοῦ ἀντὶ δρ. 1,20, *ἐκεῖ*, μάλιστα ἐκεῖ, μὲ ὅλη τὴν πολυζηλευμένη ὠμορφιά του καὶ

τοῦ Ρωμηοῦ ὁ Καζαμίας
μὲ μικρὰς καινοτομίας

Κ' εἰς μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ πενῆντα ἡ τιμή, εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν ἑξῆντα καὶ προπληρωμή.

ἐκεῖ — ἀλλὰ καὶ ποῦ ἄλλοῦ ἀπὸ *ἐκεῖ* — εὑρίσκονται οἱ μὲ τόσην καλαισθησίαν χρυσοδεμένοι τόμοι τῶν

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

τῶν ὁποίων ἡ ἀπόκτησις εἶνε ἔργον μεγίστης ἀπολαύσεως· εἶνε ἀπόκτησις ὁλοκλήρου μυθιστορηματικῆς βιβλιοθήκης.

Λοιπὸν ὅλαι καὶ ὅλοι μας ἐκεῖ, ἐκεῖ !

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένων τῶν πλείστων, τοῦ Δουμᾶ, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ, Τεράτλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὁλόκληρος ἡ σειρὰ τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὡραίας Ἀνθοκόμου», καὶ πλεῖστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεύρετα μυθιστορήματα.

MAGAZINE ILLUSTRÉ
DE LA FAMILLE

Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois

PRIX DES ABONNEMENTS :

Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16.

(Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν).

Τυπογραφεῖον Κορίννης, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10